Prijs 11 Cts.

VRAAGT DIT BLAD AAN DE KIOSKEN!

5e Jaargang Nr. 161
Zaterdag 19 September 1942

DE MISTHOORN

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur: GEORGE KETTMANN JR.
Redacteuren: PIETER EMIEL KEUCHENIUS, ERNST C. H. LOCHT en Dr. P. MOLENBROEK

Abonnementsprijs voor Nederland *f* 1.25 p. kw.; *f* 4.75 p. jaar. Buitenland *f* 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 11 cents. — Advertentietarieven op aanvraag. Redactie en Administratie PRINSENGRACHT 346, AMSTERDAM, Postbus 367, Telefoon 38895, Giro 322600

Klaarheid en Waarheid!

De groote vraag van den nieuwen tijd is deze: is het nationaal-socialisme een bepaalde politiek, die op tactische wijze door een „thuisfront" in Utrecht wordt uitgemaakt, of is het nationaal-socialisme het wezen, waaruit wij ons leven opbouwen en waardoor we zijn zooals we zijn? Met andere woorden: is het nationaal-socialisme een program dan wel een levensbeschouwing? Moet het door studie worden uitgepuzzeld of is het iets waardoor wij intuïtief en spontaan het goede doen en het verkeerde afwijzen?

Denken wij aan onze frontsoldaten, volksgenooten, die zich tezamen met andere mannen van Germaanschen stam geheel hebben ingezet, dan is het antwoord op deze vraag niet moeilijk. Immers, de onweerstaanbare kracht van het nationaal-socialisme blijkt aan niet het gevolg te zijn van een aantal anti-democratische stellingen, maar veeleer voort te komen uit de bewustwording van onze Germaansche natuur. Door de gestalte van onzen Führer Adolf Hitler is dit karakter ons plotseling — dus revolutionair — geopenbaard; aanwezig was het sinds eeuwen als onze aard, maar het moest worden bevrijd tot nieuwe, op de toekomst gerichte werkzaamheid.

De voorwaarden om tot een rasgebonden gemeenschap en dus tot een rasgebonden cultuurleven te komen, kunnen daardoor slechts worden vervuld naarmate wij innerlijk harmonisch, de natuur erkennende, o n s z e l f zijn. De mensch is niet nationaal-socialist op grond van het feit, dat hij zekere nationaal-socialistische vormen en voorschriften in acht neemt; dit zou gaan gelijken op de christelijke dogmatiek, die zelfverloochening eischt en daarmee de verwringing van eigen natuur. Nationaal-socialist is de a c t i e v e mensch, die niet naar de onderwerping aan wetten van buitenaf streeft, maar krachtens zijn scheppende vermogens datgene tot wet en stijl van leven wil maken wat hij innerlijk als goed en gaaf beleeft.

Daarin onderscheidt zich het Germaansche levensgevoel van het Latijnsche; daarin wortelt onze vrijheidsdrang, die door tuchtelooze liberalistische invloeden valschelijk als ongebonden werd voorgesteld. De eenige ware binding is voor ons het r a s b e s e f, dat in ons eenzelfde levensgevoel oproept, hetzelfde intuïtieve kennen van goed en kwaad. En het leven zou voor ons waardeloos zijn, wanneer wij niet strijdbaar van deze karakterdeugden zouden kunnen getuigen, wanneer het geweld niet mèt ons, maar tègen ons werd gebruikt.

Het is duidelijk, dat de politiek van het nationaal-socialisme nooit iets anders kan zijn dan de wording van datgene wat in ons, nationaal-socialisten, leeft. Dat deze vormgeving van een idee moeizaam door strijd wordt veroverd, doet er niet toe; voorwaarde is echter, dat wij, deze politiek volgend, altijd de overtuiging kunnen houden, op weg te zijn naar de verwezenlijking van het in ons levende: het ideaal.

Zoo was voor velen, die vóór 1940 in onze gelederen stonden, het tempo der door de NSB. gevoerde politiek veel te traag; ze vertoonde bij bepaalde gelegenheden vaak een bedenkelijke slingerbeweging. Wij hebben dit toen tegenover de partijen-overmacht verklaarbaar geacht als een methode, om „legaal" door stemmenwinst diepgang in ons volk te krijgen.

De methode faalde: massa-beweging werd de NSB. niet. Door de tactiek om voortdurend zig-zag te varen, werden nu eens de middenstanders, de kweekers, de industrieelen, dan weer de autobushouders of de huiseigenaren aangetrokken, maar daardoor moest zij ervan afzien, a r b e i d e r s b e w e g i n g te worden. Het duurde jaren, voordat uit al deze verschillende standsklieken werkelijk een kern van nationaal-socialisten was gevormd — een kern, die in staat was, den arbeider als kameraad tegemoet te treden. Het heeft geen doel hier in te gaan op de „fouten", welke door de schipperpolitiek der NSB. zijn gemaakt; een typisch voorbeeld van den onbetrouwbaren aanhang was het vaak door Mussert aangehaalde leegloopen der Beweging na den landdag in Den Haag, waarbij de leider zich in het Abessijnsche conflict solidair verklaarde met Mussolini.

Evenwel, de kern bleef en tenslotte waren er duizenden èchte strijders in de Beweging, die de tactiek eenvoudig slikten als een noodzakelijk kwaad, maar volhardden in hun socialistisch geloof. En deze kern was het ook, die langzaam maar zeker de Beweging in antisemietische richting drong, zoodat Mussert tenslotte aankondigde, dat de Joden die na 1914 naar Nederland waren gekomen, het land zouden moeten verlaten, als hij aan de macht kwam. Al werd herhaaldelijk getracht, het Nederlandsche nationaal-socialisme voor te stellen als iets wat zich sterk zou onderscheiden van het Duitsche, opdat vooral de christelijken geen aanstoot zouden nemen aan bloed en bodem, terwijl anders ook de Indo's zouden wegloopen, duizenden bleven in de NSB. staan om den groei van nationale reactie naar een volksche, dus rasgebonden gemeenschap mede voor te bereiden.

Na Mei 1940 was elke reden om aan deze oude tactiek vast te houden, komen te vervallen; de propaganda kon p r i n c i p i e e l worden gevoerd. Maar helaas wreekte zich in eigen gelederen het vroegere gemis aan klaarheid en doelbewustheid: de diplomaten uit de school van Van Vessem kwamen op het kussen en de „nationale" propaganda werd zelfs bij de jeugd voortgezet. Zoo begon het er bij vele NSB.-ers op te gelijken, alsof zij uit alle macht het niet-bestaande wilden bewijzen — nl. dat er diepgaand verschil bestond tusschen het nationaal-socialisme in Nederland en dat in Duitschland.

Wij behoeven het Van Geelkerken zeker niet euvel te duiden, dat hij dit eenmaal uit partij-politieke berekening (om ook Colijn-vereerders sympathiek te stemmen) sensationeel als een soort onthulling in Vova openbaarde. De NSB. had al eerder, wanneer er gevaar dreigde schuilevinkje gespeeld (men denke bv. aan Van Vessem's uitspraak, waarbij hij de Vlamingen aan hun lot overliet om den monsterstaat België te gerieven). Nu nog speciaal Nederlandsche beginselen van het nationaal-socialisme te willen ontdekken, welke aan het Duitsche nationaal-socialisme vreemd zouden zijn, was niet slechts belachelijk, maar onverantwoordelijk lichtvaardig. Zoo kon een districtsleider der NSB. ertoe komen te verklaren, dat wij de oplossing van het Jodenvraagstuk verder maar aan de Duitschers moesten overlaten (alsof dit ònze zaak niet was!); zoo kon het gebeuren, dat de Jood Jo Spier door toedoen van de NSB. werd vrijgesteld van het ster-dragen; zoo was het mogelijk, dat een burgemeester (lid der NSB.) tezamen met zijn vrouw in een kippenhok bij Joden werd aangetroffen, waar hij te eten was gevraagd.

Duizenden leden der NSB. (onze mannen aan het Oostfront bewijzen het) weten zich naar Musserts eigen woorden op leven en dood met hun Duitsche kameraden verbonden. Hun ideaal is ons ideaal. Maar dan is het ons niet genoeg, dat er bij de leiding der NSB., zooals uit Musserts onlangs gehouden rede blijkt, „geen bezwaar" tegen het Germaansche Rijk bestaat. Wij wenschen deel te hebben aan de wording van den nationaal-socialistischen levensstijl in geheel het Nederlandsche volk; wij wenschen te arbeiden voor de grootsche idee van den Führer. En zeker willen wij aannemen, dat het Mussert verheugt, bij de doorbraak van deze revolutie den Führer trouw te hebben mogen zweren en dus mede met zijn Beweging te zijn opgenomen in dit leger van pioniers, die de toekomst van het Rijk zullen inluiden.

Dat het op zichzelf jammer blijft, te moeten ervaren, hoe het vroegere gemis aan een streng doelbewuste politiek van de NSB. den groei van het nationaal-socialisme in de Beweging heeft tegengehouden, valt niet te ontkennen. Mussert meende indertijd, dat zieken niet met biefstukken, maar met soep moesten worden opgekweekt: als het nationaal-socialisme op 100 stond, dan mocht de propaganda ten hoogste tot 10 gaan. Deze opvatting deelde de kern der Beweging voorzeker niet, maar ze was een onvermijdelijk gevolg van de actie der NSB. als politieke partij. Thans echter vergt in de eerste plaats het front

de ruiterlijke erkenning van onze Germaansche taak: nooit ofte nimmer zullen jodenvrienden of vrijmetselaars nog eenigen invloed op onze volksziel mogen uitoefenen.

„De vijand is Juda", schreven wij onlangs. In de propaganda tegen het jodendom werd veel verzuimd en er valt dus wel het een en ander in te halen. Met verdubbelde kracht dienen wij daarin voor te gaan. Als wij bedenken, dat zich onlangs dertig joden hebben aangemeld, om als vrijwilligers naar het front te gaan, dan grijpt men wel even naar zijn hoofd. Welk een geestesverwarring heeft de NSB. aangericht in de jaren, die aan den principieelen koers sinds 1940 voorafgingen. Hoe dankbaar mogen wij zijn, thans inderdaad p r i n c i p i e e l voor het nationaal-socialisme te strijden.

H. B. DENTZ

AMSTERDAM-C.,
PRINSENGRACHT 337"
GEMEENTE GIRO D 722

12 Sept.1942.-

Den Weledel Geboren Heer G.Ketman,

Amsterdamsche Keurkamer,

Prinsengracht te A m s t e r d a m .- centrum.-

Hooggeachte Heer Ketman,

Mag ik zoo vrij zijn U vriendelijk te verzoeken eens contact te zoeken met Ds.Mr.Ekering, namelijk om te bezien of hier aanleiding is iets te publiceeren over het vraagstuk der z.g.christen-joden, waartoe ik sedert 1923 behoor.-

Ds.Ekering is van een en ander volkomen op de hoogte en ontvangt gelijktijdig afschrift van dit schrijven.-

Persoonlijk is mijn oordeel, dat Ds.Ekering in ieder opzicht een daadwerkelijk christen is, terwijl ik mij wat betreft het standpunt der anti-nationaal-socialistische Predikanten maar liever niet wil uitspreken.-

Binnenkort moet ik ~~wegens~~ een operatie ondergaan en verblijf terwijl ik U de verzekering geef, dat mijn politieke gevoelens geheel en al onveranderd zijn gebleven.-

Met beleefd verzoek voor evt.gegevens steeds vrij over mij te willen beschikken.-

Hoogachtend.-

P.S. voor evt. copij houd ik mij aanbevolen!

A.

Hierbij drukken wij een brief af, dezer dagen aan ons gericht door een jood, die zich verbeeldt „christen-jood" te zijn en vermoedelijk ook aan het ster-dragen wil ontkomen. Het is teekenend, dat zijn laatste hoop de NSB. is. En dan hebben wij leden der NSB. nog in vollen ernst hooren beweren, dat zij niet begrijpen, wat de SS eigenlijk wil! Een werkelijk tragische omstandigheid, wanneer men weet, hoe goochem de joden zijn in het bespelen van onze humanistisch-sentimenteele gevoelens. Zoo wordt onze kameraad Ekering uitgenoodigd, het voor in de kerk gevluchte joden op te nemen, met een verwijzing naar de onveranderde politieke gevoelens van dezen jood — inderdaad een brutaal stukje, maar anderzijds alweer een bewijs, hoe weinig principieel de propaganda der NSB. is geweest.

Bijna symbolisch is de kop van het hoofdartikel in Vova van vorige week: „'t Wordt anders", ook al blijkt het stuk bij lezing niet datgene te behelzen wat volgens ons noodzakelijk ànders moet worden. Wel komt er o.a. het zinnetje in voor: „Wanneer de volksgenooten aandachtig op het gedrag letten van nationaal-socialisten, dàn hebben zij gelijk, want degene, die de pretentie heeft deel te nemen aan de volksleiding, op welke plaats dan ook, moet het voorbeeld geven door zijn houding." Dat onze volksgenooten zeker niet nalaten om zooveel mogelijk aan dit gedrag te toetsen, welke waarde het nationaal-socialisme in de practijk heeft, zal niemand verwonderen. Maar dan zullen onze leden hard en zuiver moeten zijn, kortom ànders dan de liberale heeren, die thans het NSB.-patriotisme verkondigen en persoonlijk voordeel zoeken.

Het nationaal-socialisme wordt uitsluitend gediend door een Beweging, die van den eersten tot den laatsten man voor het nationaal-socialisme strijdt; eerst dan kan op den duur door ons aller voorbeeld het volk worden gewonnen. Ons volk moet weten, dat het als deel van een door het bloed bepaalde gemeenschap zijn krachten zal kunnen ontplooien; het moet daartoe worden aangespoord. Maar de NSB. vertoont reeds aan den top een zoodanige degeneratie, dat zij zich slechts als draagster van het nationaal-socialisme zal kunnen handhaven, wanneer haar leiding bereid is, die schadelijke elementen radicaal te verwijderen. Reeds hebben wij de zekerheid, dat „mevrouw de directrice", van wie wij in ons vorig nummer een boekje opendeden, van het herstellingsoord „Sonnenheuvel" in Baarn zal worden verwijderd. Maar dit is slechts één enkel geval; overal, waar zich rotte plekken openbaren, dienen deze te worden uitgesneden. Dit is in het belang der Beweging zelf, maar bovenal in het belang van ons volk, wil het straks in de Germaansche levensruimte zijn plaats kunnen innemen.

Dienst aan het volk -

GEEN DIENSTBAARHEID AAN EEN PROGRAM!

„Alle herinneringen — goede en kwade — zijn mij lief geworden als een stuk van mijn leven, waardoor ik met vele duizenden kameraden een stuk van de Beweging werd, voor nú en àltijd. Dit te mogen overdragen op onze jeugd, is de d i e n e n d e taak jegens ons volk, waartoe Mussert ons riep."

Lange Pier in Vova van 19 Dec. 1941

Het heeft een bizondere beteekenis met dit motto te herinneren aan het herdenkingsnummer van de NSB. na de tien jaar arbeid, toen wij ineens de geheele positie waarin de Beweging zich in 1941 bevond, als een bevrijding ondervonden. Wij wisten precies, hoe de jodenvrienden, opgehitst door den Oranje-zender in Londen, met de duistere gedachte rondliepen om de bijl te zwaaien, maar desondanks waren wij er zeker van, dat er nooit meer een tiende Mei zou komen en dat wij eindelijk het volk konden tegemoet treden, zonder dat het portret door een pers van leugen en verdachtmaking kon worden verwrongen. Wij dankten deze bevrijding aan den Führer en stonden tezamen met onze kameraden der NSDAP. voor de ordening van het gemeenschappelijke Germaansche leven.

Plotseling behoorden wij vandaar tot den grooten tijd, waarvan de Nederlanden tot dat oogenblik volslagen afzijdig hadden geleefd. De nieuwe taak was tenslotte juist dat wat wij altijd hadden gezocht: de vorming eener gemeenschap, welke door overwegend Noordras menschen wordt bepaald, ook al had de NSB. als partij vóór 1940 de levensbeschouwing nimmer open en bloot durven uitdragen.

Trotsch en gelukkig waren wij, toen Mussert in zijn rede van den 14den December 1941 trouw aan den Führer zwoer; van dit oogenblik af zou de Beweging eensgezind zijn....

Wanneer wij ons dat alles vandaag herinneren, dan bedroeft het ons werkelijk, dat eenige elementen — wellicht zelfs op hooge plaatsen gezet — den 14en December 1941 reeds schijnen te hebben vergeten en als „anti-nationaal-socialistische agitatie" aanduiden wat eenvoudig uit onze levensbeschouwing voortkomt en in wording is om morgen voor het geheele volk vorm en wetgeving te zijn, juist omdat het volk dan zijn wezen zal hebben herkend, zooals wij het eind 1941 herkenden.

Hoe vluchtig is vaak het in een krant geschreven woord. Soms zijn eenige dagen of anders een paar maanden voldoende, om zoo'n door het oogenblik ingegeven oordeel weg te spoelen als een handvol schelpen aan zee. Maar als zoo'n woord ook maanden later nog iets in zich heeft wat niet kan worden misverstaan, dan blijft het ons bij en dan verdiept het zich. En zoo verbergt de vluchtige opmerking, dat vele duizenden tezamen de Beweging zijn, een waarheid, die niet is ongedaan te maken met een bot ontslagbriefje. De man, die zich werkelijk als nationaal-socialist heeft ingezet, bewijst dat met zijn leven en niet met een lidmaatschapkaart of een contributiezegel. Zijn arbeid is dienst aan het volk — niet dienstbaarheid aan een papieren program! En dan hengelt zoo'n man niet naar gunsten, maar hij handelt naar de inspraak van zijn hart.

Nimmer zal het nationaal-socialisme worden geschaad door de waarheid; integendeel, alleen door de waarheid zullen wij voor het nationaal-socialisme het vertrouwen van het volk winnen en de geestdrift wekken, om zonder kleine bedriegelijke manoeuvres rechtuit voor een ideaal te leven.

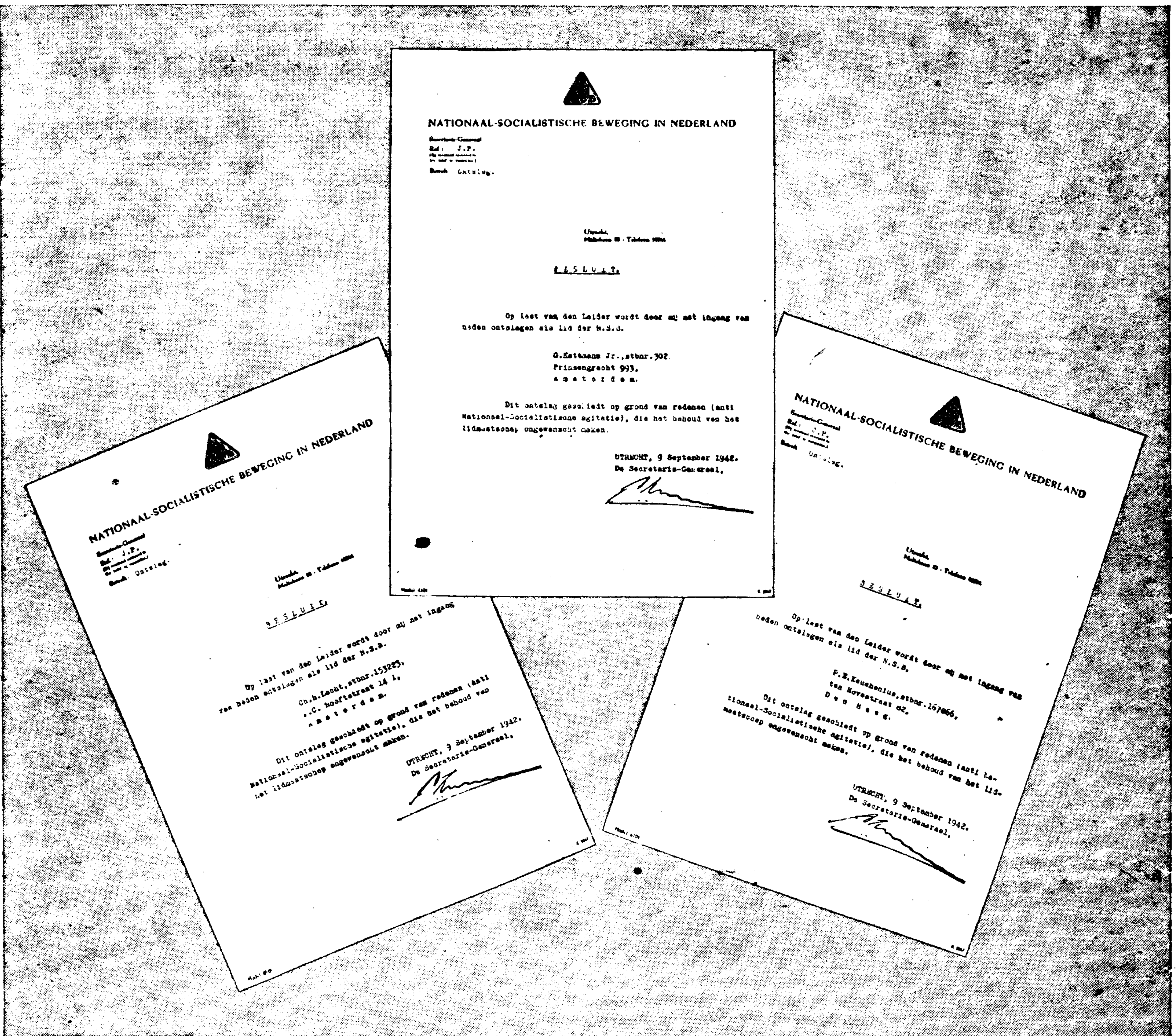
Een beweging begon met idealisten en verwaterde pas tegen den tijd, dat profiteurs zich van de vernieuwende gedachte meester maakten. Maar thans zien wij het gebeuren, dat de profiteurs reeds, terwijl de idee nog in opkomst is, de idealisten terzijde stooten, om toch vooral maar niet te laat te komen bij het verdeelen van den buit. Mag ons volk daarvan de dupe worden? Moeizaam moet uit deze revolutie het cultuurleven worden opgebouwd. Maar als nu reeds ellebogen-werkers en zedelooze lieden trachten, in naam van het nationaal-socialisme ten koste van ons arbeidende volk gezag uit te oefenen, dan wenschen wij niet mee te heulen met degenen, die zwijgen.

Eenmaal riep Mussert ons. Wij volgden hem, zonder de gevolgen te berekenen. Wij volgden hem uit de kracht van onze levensbeschouwing, die ook de zijne moet zijn. En nu eindelijk de toekomst voor ons volk opengaat, wenschen wij ons niet te laten ophouden door degenen, die ons vreezen, maar ons in te zetten voor de waarheid.

Besluiten wij met Hermann Claudius' gedicht, dat ook uit onze ziel opwelt:

Herrgott, steh dem Führer bei,
Dass sein Werk das Deine sei,
Dass Dein Werk das seine sei,
Herrgott, steh dem Führer bei!

Herrgott, steh uns allen bei,
Dass sein Werk das unsere sei,
Unser Werk das seine sei:
Herrgott, steh uns allen bei.

NATIONAAL-SOCIALISTISCHE BEWEGING IN NEDERLAND

Secretaris-Generaal
Ref.: J.P.
Betreft: Ontslag.

Utrecht,

BESLUIT.

Op last van den Leider wordt door mij met ingang van heden ontslagen als lid der N.S.B.

Ch.b.Locht, stbnr.153225,
.C. Hooftstraat 14 I,
A m s t e r d a m.

Dit ontslag geschiedt op grond van redenen (anti Nationaal-Socialistische agitatie), die het behoud van het lidmaatschap ongewenscht maken.

UTRECHT, 9 September 1942.
De Secretaris-Generaal,

NATIONAAL-SOCIALISTISCHE BEWEGING IN NEDERLAND

Secretaris-Generaal
Ref.: J.P.
Betreft: Ontslag.

Utrecht,

BESLUIT.

Op last van den Leider wordt door mij met ingang van heden ontslagen als lid der N.S.B.

G.Kettmann Jr., stbnr.302
Prinsengracht 993,
A m s t e r d a m.

Dit ontslag geschiedt op grond van redenen (anti Nationaal-Socialistische agitatie), die het behoud van het lidmaatschap ongewenscht maken.

UTRECHT, 9 September 1942.
De Secretaris-Generaal,

NATIONAAL-SOCIALISTISCHE BEWEGING IN NEDERLAND

Secretaris-Generaal
Ref.: J.P.
Betreft: Ontslag.

Utrecht,

BESLUIT.

Op last van den Leider wordt door mij met ingang van heden ontslagen als lid der N.S.B.

P.E.Keuchenius, stbnr.167066,
ten Hovestraat 62,
D e n H a a g.

Dit ontslag geschiedt op grond van redenen (anti Nationaal-Socialistische agitatie), die het behoud van het lidmaatschap ongewenscht maken.

UTRECHT, 9 September 1942.
De Secretaris-Generaal,

Maar de strijd om het nationaalsocialisme gaat voort!

KAMERADEN!

Steeds grooter wordt het aantal uwer, dat zich hard en klaar bewust is, wat nationaalsocialist-zijn beteekent. Uit de veelzijdigheid van het geweldig gebeuren, waarvan wij een strijdbaar en strijdend deel zijn, verrijst voor ons reeds nu in alle duidelijkheid het beeld van de wereld, die door onzen strijd zal moeten worden veroverd en gebouwd. Dat gij, kameraden, beseft te weten, dat het rijk, waarin wij willen leven hèt nationaalsocialistische Germaansche Rijk zal zijn en dat niets ons kan weerhouden ons in te zetten voor de verwezenlijking daarvan, toonen uw brieven, die wij bij honderdtallen ontvingen. De strijd, dien ons blad week na week voert tegen de vijanden van het Rijk en het nationaalsocialisme, heeft in uw harten weerklank gevonden. Wij verstaan elkaar, omdat wij gedragen en gestuwd worden door dezelfde idealen — idealen, die ons tot revolutionaire volgelingen van den Führer maakten. En wanneer de strijd mocht gaan tegen vijanden, die de gelederen der nationaalsocialistische formaties zijn binnengedrongen en zeggen onze medestanders te zijn, maar in werkelijkheid wáár zij kunnen afbreuk doen aan het groote doel door hun ondermijnende, separatistische, maçonnieke en jezuïetische activiteit of door hun streven naar eigen voordeel en macht, dan zullen wij deze vijanden even hard en compromisloos zoolang vervolgen tot hun invloed gebroken is.

Zonder uw steun, kameraden, is het ons echter onmogelijk groote successen te boeken. Uw nooit verflauwende sympathie voor ons blad moet omgezet worden in een daadwerkelijke activiteit. Gij allen begrijpt de taak, die wij hebben te vervullen. Steunt ons daarbij zooveel gij kunt!

De wijzen, waarop gij ons kunt steunen, zijn vele. Ieder uwer zal wel één manier vinden, waarop hij zich kan inzetten voor de Misthoorn. Wij noemen u:

het nemen van een jaarabonnement inplaats van het koopen van losse nummers;

het nemen van extra-abonnementen voor anderen;

het afnemen van een wekelijksche hoeveelheid nummers ter verspreiding in eigen straat, buurt of woonplaats, in fabrieken, werkplaatsen en op kantoren;

(voor leiders van bedrijven): het nemen van meerdere abonnementen voor de werkers;

het colporteeren;

het a d v e r t e e r e n in ons blad;

het opgeven van abonnementen aan proefadressen tot een prijs van f 1.— per abonnement voor den tijd van drie maanden (alleen abonné's kunnen proefabonnementen opgeven);

en tenslotte het storten van bijdragen op onze girorekening

322600

Ingaande het volgende nummer zullen wij wekelijks in de Misthoorn een overzicht geven van de giften, die binnenkomen en van de wijze, waarop de lezers ons steunen bij onzen strijd, echter zonder vermelding van namen. In een te openen kaartregister zullen wij de binnenkomende bewijzen van steun onder nummer in tijdsorde vastleggen.

KAMERADEN, DE MISTHOORN REKENT OP U!

Nogmaals: Dragers van een grootere idee

Het is één ononderbroken stroom van brieven, die bij ons binnenkomt als reactie op de artikelen „Het Verlangen naar het Rijk" en „Dragers van een grootere idee" in de beide voorgaande nummers van „De Misthoorn". En uit al deze brieven is één ding onomstootelijk komen vast te staan: dat degenen, die zich de dragers van den politieken wil van het Nederlandsche Volk noemen en op grond daarvan het recht om dit volk straks te mogen leiden voor zich opeischen, den geest des tijds **niet** hebben verstaan, nòg niet verstaan en ook niet **willen** verstaan. Dat moge een harde waarheid zijn, een waarheid is het in ieder geval en het heeft geen zin haar door liefelijkheden te verzachten.

De geest des tijds, dat is het bewustzijn, dat heel de Germaansche wereld, verbonden door het bloed, dat in ons allen eenzelfde taal spreekt, van eenzelfde verlangen getuigt en aan onze daden eenzelfde stuwende kracht geeft, bijéén hoort — die geest werd en wordt miskend in kringen en door figuren, waarvan wij mogen verwachten, dat zij niet spelen met idealen, die in strijd en overdenking gerijpt zijn tot heiligheid. Het is altijd zoo geweest, dat kruideniers en krentenwegers hun neus optrokken voor hen, die trachtten de wijdheid van geest en materie, van tijd en ruimte, te peilen en te beheerschen — en dat er ook nu lieden zijn, die in hun geestelijke bekrompenheid in een ideaal en een wereldbeschouwing niet meer zien dan koopwaar en marktgoed of middelen om zichzelf te bevoordeelen, is niet verwonderlijk. Wanneer zij dan echter hun waren een stempel opdrukken, dat — om in voor hen bevattelijke taal te blijven spreken — een andere, oudere firma reeds lang voerde en met succes nòg voert, en zij eischen dan het monopolie voor de distributie hunner goederen voor zich op en prijzen die aan als de eenige ware en verbieden den afnemers ergens anders te betrekken op straffe van volkomen te worden uitgesloten . . . . en wanneer men dan bedenkt, dat het hier **niet** om kruidenierswaren gaat, maar om geestelijke goederen, om een wereldbeschouwing, om idealen en om een kultuur, waarmee gesold en gemarchandeerd wordt, dan stijgt ons het bloed naar het hoofd van ontgoocheling en woede. Wanneer wij bedenken, dat een strijd van jaren zou kunnen mislukken door den onwil en het hardnekkige egocentrisme van een stelletje kruideniers des geestes, dan ontwaakt in ons het verlangen om heel dien kruidenierswinkel met forsche **bezemzwaaien** te reinigen!

Wij spraken in den aanhef van de miskenning van den geest des tijds. Ook nu weer staan ons voorbeelden te over ter beschikking. Wij willen er slechts enkele aanhalen.

Een ex-N.S.N.A.P.-er uit Leiden bericht, dat hij zich op 24 Januari van dit jaar met pl.m. 35 andere oud-N.S.N.A.P-ers opgaf als lid der N.S.B. Sindsdien heeft hij niets meer gehoord. Van zijn 35 kameraden zijn er omstreeks 5 **(vijf)** opgenomen. Hij bericht voorts, dat hij een gesprek had met den kringleider der N.S.B., die hem verweet:

„Jullie zijn zoo anti-semitisch. Kijk, dat je de menschen naar Palestina stuurt om sinaasappelen te plukken, dat kan ik begrijpen, maar dat hun hier hun zaken ontnomen worden, dat is verkeerd. Ik heb 25 jaar in een joodsche zaak gewerkt en er zijn goeie joden en slechte joden, zooals er goeie en slechte christenen zijn."

Zoo spreekt in 1942 een functionaris der N.S.B. Maar zoo zou hij niet gesproken hebben, wanneer zijn leiders niet slechts tien jaren „strijd om de straat" gepredikt hadden, maar in de eerste plaats er voor hadden zorg gedragen, dat hun volgelingen zich dié revolutionaire verantwoordelijkheid bewust waren geworden, die het bezit van de straat (lees: de macht) rechtvaardigt. Doch in de woorden van den Leidschen kringleider ligt niets van begrip voor de groote **vragen van deze** eeuw, niets van rasbewustheid en revolutionaire strijdbaarheid. Zijn horizon is niet verruimd, zijn geest is gevangen gebleven binnen de grenzen van den politieken kruidenierswinkel, waarin hij zich heeft ingewerkt.

Uit Den Haag wordt ons het volgende bericht, al even typeerend en bedroevend·

Wie den opzet en de ontwikkeling van de NSB. eenigszins nauwkeurig heeft gevolgd, zal zich over de mededeelingen in het vorige nummer van „De Misthoorn" in het artikel „Dragers van een grootere idee en hoe zij geschuwd worden", niet verwonderen.

Het is een oud zeer, waaraan de NSB. lijdt en steeds nog lijdende is gebleven. In een der eerste nummers van Vova, in Januari 1933 verschenen, vond ik, destijds lid van de Beweging, een artikel met den veelzeggenden titel „Geen Germanophilie", en hoewel het geen hoofdartikel was, gaf toch de in het oog vallende plaats, die er aan was ingeruimd, duidelijk te kennen, dat dit artikel van groote waarde werd geacht.

De titel, zooeven genoemd, gaf al voldoende te verstaan, wat de inhoud zou zijn; toch nam bij het lezen mijn verwondering nog toe. Waar in dien tijd het aantal strijders voor de nationaalsocialistische idee hier te lande nog slechts zoo gering was, toen reeds afstand te nemen van onze zooveel sterkere en rasverwante medestrijders aan de overzijde der oostgrens, scheen ons wel het summum van onbedachtzaamheid. Want het was immers niet aan te nemen, dat het „Nederlandsche" nationaalsocialisme meer verwantschap zou gaan voelen met het rasvreemde Italiaansche fascisme dan met de rasverwante Duitsche leer.

En toch zou het niet lang daarna blijken, dat wat ons als nationaalsocialisme werd opgedrongen inderdaad in de belangrijkste punten afweek van de grondstellingen van den Führer. We bedoelen de uiteenzetting omtrent die punten in het — later ingetrokken — Witgeelboek der NSB., vervat in een schrijven, dat tot den Paus was gericht, waaruit zonneklaar bleek, dat wat ons in Nederland als nationaalsocialisme werd aangeboden van een foutief etiket was voorzien.

Zoodra ik het bedoelde artikel in Vova van Januari 1933 had gelezen, spoedde ik mij met mijn bevinding naar den groepsleider der NSB. te Bilthoven, den majoor bij het I.L., Lankamp, die als **vrijmetselaar** — hetgeen ik toen niet wist — mijn ernstige bezwaren niet kon deelen en mij verzocht geen verdere ruchtbaarheid daaraan te geven.

Intusschen is het oude zeer in de NSB. voortgewoekerd en het draagt nog steeds voor een niet gering deel de schuld aan de verdeeldheid, waaraan de NSB. heden nog, meer dan ooit, ten prooi is.

Hier volgen nog eenige citaten uit brieven, die dragers van een grootere idee ons uit het geheele land toezonden. De lezer moge er van verzekerd zijn, dat de opgenomen aanhalingen **niet** de krachtigste zijn, die wij tegenkwamen.

In Uw blad d.d. 5 September staat, dat er **duizenden leden der** NSNAP. zich hebben gemeld bij de NSB. Dit cijfer kunt U gerust terugbrengen op **eenige honderdtallen**, terwijl van deze laatsten zich weder zeer velen hebben teruggetrokken, hoofdzakelijk om de behandeling welke zij in de NSB. mochten ondervinden: zij werden in de kringen der NSB. of met terughoudendheid of met argwaan ontvangen. Het is inderdaad juist, dat U schrijft, dat men hen niet lust, omdat zij hun **verknochtheid aan den persoon van den Führer niet opgeven.**

Wij kunnen niet in een beweging meegaan, waar een groot gedeelte nog spreekt over „die arme joden".

*

Kliekjesgeest heerscht er in zijn reinsten vorm.

*

Anti-Duitsch in alle geledEren zijn zij, met een hopelooze verdeeldheid van inzichten.

De kameraadschap, die ons bond met onze Duitsche kameraden, heb ik verloren en ik kan haar met den besten wil van de wereld niet terugvinden in de NSB.

*

Als WA.-man krijgen wij vorming onder leiding van een hopman, die ons kort geleden waarschuwde „toch op te passen om niet te „verduitschen", vooral omdat zooveel meisjes tegenwoordig vriendschap sluiten met soldaten en als de hopman dochters had, zou hij dat beslist verbieden".

Als ik de soldaten met een „Heil Hitler!" begroet, vinden de kameraden mij geen goed Nederlander en heet ik te veel verduitscht.

*

Wat U schrijft is voor 100% waar, met die afwijking, dat niet zoozeer de lagere functionarissen anti-Duitsch zijn, als wel de hoogere, vanaf instructeurs, hoplieden, enz. Ik bemerk maar al te goed, dat de blokleiders, wijkleiders, enz. steeds meer pro-Duitsch worden en dit tot uiting brengen door niet aanwezig te zijn bij de P. O.-oefeningen, die uitblinken van kinderachtigheid en anti-Duitsche gezindheid.

Een der oudste leden der Beweging schrijft:

Tegen het einde van 1932 werd ik lid der NSB. en was ik een der eerste pioniers hier. Ik schreef voor Vova en Nieuw-Nederland, was groepsleider in verschillende plaatsen, sprak voor de Beweging en sloofde me af bij nacht en bij dag. Mijn vacanties bracht ik geregeld in Duitschland bij vrienden door. Zoo kwam ik in Erlangen, Neurenberg, München, op den Obersalzberg, in de Festung Landsberg, was eeregast op den Bückeberg en bezocht verschillende partijdagen. Maar toen ik mij op het standpunt van bloed en bodem stelde, struikelde ik in de Beweging onmiddellijk over het Jodenvraagstuk en de Vrijmetselaars. Mijn Duitsche instelling en sympathieën hadden hiertoe een redelijke aanleiding gegeven. Door het ambtenarenverbod moest ik tenslotte bedanken.

Na den 10den Mei, toen we ons weer konden organiseeren, kwam ik terecht bij Kruyt en daarna bij Van Rappard. Toen kwam de 16de December en werd ik voor de keus gesteld hoe verder te gaan. Ik deed het verzoek tot toelating tot de NSB. Ik werd geanimeerd hier en daar te vragen om een burgemeestersfunctie, die na mijn dertigjarige praktijk in de gemeente-administratie een doodgewone zaak was en met baantjesjagerij dan ook niets had uit te staan. Doch ik werd getorpedeerd. Ook hierna bleef ik mijn plicht als nationaalsocialist vervullen. Ik werd lid van het Korps Nat.-Soc. Ambtenaren, van het NAF., van Saxo-Frisia, van de Nederlandsch-Duitsche Kultuurgemeenschap en begunstigend lid van de Nederlandsche ᛋᛋ. Ik werkte voor WHN. en NVD. en stond meermalen spreken in een scholingsinstituut van den NVD. Ik heb vele vrienden in NSB.-kringen behouden, die volkomen begrip toonen voor mijn levensweg. Ik wenschte loyaal over te gaan en vroeg een onderhoud aan met het kringbestuur en gewestelijk bestuur van de NSB., waarbij bleek, dat wij geen verschillen meer hadden te beslechten. Men zond mij en mijn vrouw een verklaring ter teekening, waarin we trouw moesten beloven aan de leiding, de beginselen en de partijdiscipline. **Na maanden en maanden wachten kwam tenslotte de afwijzing. Ik** wendde mij tot kam. Giard, die onze belangen zou behartigen, maar die loopt voor mij weg, want hij werkt nu voor de Beweging.

*

In den zomer van 1940 ben ik uit de NSB. gegaan, omdat de functionarissen knoeiden met communisten en joden. Toen ik op mijn klachten, zelfs aan Mussert persoonlijk, geen antwoord kreeg, besloot ik bij de NSNAP. te gaan. Ik kreeg direct geen Nationaal Dagblad meer, hoewel ik 3 maanden vooruit had betaald.

De „Zwarte Soldaat" annuleerde mijn advertentie-contract, omdat ik NSNAP.-er was.

Onlangs nu werd ik aangezocht door den heer Giard om weer lid van de NSB. te worden.

Na lang praten beloofde ik dat.

Den volgenden middag vervoegde zich bij mij de heer Phillipea, voorheen communist, zelfs candidaat van de Communistische Partij voor den Gemeenteraad van Amsterdam.

Deze heer is een blauwe Maandag bij de NSB., maar heeft natuurlijk een functie. Een oud-vrijmetselaar en een communist is toch meer dan een gewone nazi! En deze heer deelde mij mede, dat ik geen lid meer kon worden, „omdat de partij was gesloten". Ik kon slechts sympathisant worden.

Wanneer het nationaalsocialisme in Nederland eenige kans van slagen wil hebben, dan dienen **alle** nationaalsocialisten daarvoor hun uiterste krachten in te zetten — en met daden te toonen, dat het hun ernstige wil is om te trachten hen, die nog aan den kant staan, voor het nationaalsocialisme te winnen.

Met **daden**; niet met kletspraat zooals: „zonder dit of dat heeft Nederland geen toekomst meer."

De NSB. zegt ons volk niets. Om de doodeenvoudige reden, dat zij geen volkspartij is. En vooràl niet, omdat zij niet is zooals in Duitschland: **een Arbeiderspartij.**

(Vervolg op pag. 7)

Zij strijden ook voor ons!

UIT HET GEVECHTSGEBIED VOOR LENINGRAD:

Links boven: In de onaangename tegenwoordigheid van muggen, water en slik houden de Duitsche legers den ijzeren ring om Leningrad gesloten, ondanks de onophoudelijke Russische doorbraakpogingen. — Rechts boven: „Tot hiertoe rolde hij voort, dan echter trof ook hem het lot van zijn voorgangers. Nu ligt de Sovjet-pantserwagen half in de Duitsche loopgraaf en dient zoowel tot bescherming tegen splinters als tot batterij-stand", schreef de oorlogsverslaggever bij deze opname. — Midden: Munitie naar voren! Onder bescherming van een wal brengen de mannen van een SS-Politiedivisie munitiekisten naar de voorste linies.

IN DEN KAUKASUS:

Links onder: Dwars door opeenhopingen van voertuigen der gevluchte bolsjewisten en achtergebleven pantserwagens der door de Sovjets met geweld meegevoerde boeren stooten de pantserwagens naar den terugtrekkenden vijand door. — Rechts onder: Een formatie der Waffen-SS trekt over den Koeban! SS Obersturmführer Pförtner slaat op den anderen oever het overzetten van zijn eenheid gade.

Opnamen: SS PK. Nussbaumer — Orbis; SS PK. Kraus — Orbis; SS PK. Fritsch — Orbis SS PK. Moebius — Orbis.

Ierland, Engeland's slachtoffer nummer één

(Van onzen medewerker buitenland)

„LEVEN door den dood van anderen!" Deze uiterste consequentie der Engelsche politiek, zooals zij door de eeuwen heen gevoerd werd, treedt nergens scherper aan den dag, dan in de verhouding tot Ierland. De wereld staat in brand. In twee kampen is zij verdeeld. In twee kampen, die elkaar op leven en dood bestrijden. Eenerzijds de judocratie, die met behulp van kapitalisme en bolsjewisme haar overheerschende positie wenscht te behouden en te bevestigen, aan den anderen kant het nationaalsocialisme, dat den weg naar een nieuwen toekomst, naar een betere, rechtvaardiger maatschappij heeft ingeslagen. Slechts weinig landen is het gelukt hun afzijdigheid te bewaren. Hoewel Engeland noch Amerika zich kieskeurig betoonden in de middelen, waarmede zij pressie op de regeeringen poogden uit te oefenen en waaraan b.v., met uitzondering van het krachtige Argentinië, geheel Zuid-Amerika ten offer viel. Want tusschen de Aslanden en de Zuid-Amerikaansche staten bestond geen enkel twistpunt, dat kon leiden tot diplomatieke spanningen, laat staan, dat er ook maar eenige reden aanwezig was tot het voeren van een oorlog. Tot de weinige landen, welke erin slaagden in dit opzicht hun onafhankelijkheid te bewaren, behoort ook Ierland. Zwaar waren en zijn de offers, die dit land zich daartoe moet getroosten, maar ondanks het feit, dat het Iersche volk vele eeuwen onafgebroken bloot stond aan onophoudelijke pogingen tot penetratie van de zijde van Engeland en ondanks het feit, dat het in financieel en economisch opzicht zoozeer afhankelijk is, dat thans op vele plaatsen de honger zijn intrede heeft gedaan, blijft het volharden in zijn fiere houding. Ierland, ietwat achteraf liggend, buiten den stroom van de groote historische gebeurtenissen, die dezen tijd beroeren, wordt licht vergeten. Het verdient echter voor den zwaren strijd, dien het zij het dan ook dat hier zonder wapenen gevochten wordt, onze oprechte bewondering. Het „groene eiland" — een naam, die het te danken heeft aan zijn welige, door talrijke riviertjes doorsneden en met prachtig heuvelland omkranste weidegronden — zou ook het „roode eiland" kunnen heeten. Waarbij dan dit „rood" zou herinneren aan de stroomen bloed, welke Ierland in zijn eeuwenlangen strijd tegen het egoistische en baatzuchtige Engeland heeft vergoten.

Na de volksverhuizing toonde Ierland zich in de vroege middeleeuwen een uitstekende voedingsbodem voor de klassieke en Europeesche beschaving. Reeds omstreeks 400 slaagde Patric, die hiervoor na zijn dood door de roomsche kerk tot heilige gepromoveerd werd, erin, het land voor het christendom te winnen en in den daarop volgenden tijd beleefde het als het eiland der „geleerden en heiligen" een bloeiperiode, waardoor het niet alleen vermaard werd in de geheele toenmaals bekende wereld, doch daarnaast het ongeluk had de aandacht van het op winst en macht beluste Engeland tot zich te trekken. De eenige Engelschman, die het ooit tot paus wist te brengen, Hadrianus IV, ontzag zich dan ook niet misbruik te maken van de goedgeloovigheid van de aan zijn geestelijke hoede toevertrouwde Ieren en schonk in 1171 het geheele land in leen aan den koning van Engeland. Waarop Hendrik II op 17 November van dat jaar in Ierland landde en de welvarende landerijen wegschonk aan de hem vergezellende Normandische edelen, mits deze hem als hun leenheer erkenden.

Ruim drie eeuwen duurde de strijd tegen de overmachtige indringers, waarbij het aanvankelijk rijke land in armoede en ellende werd gedompeld. Maar het gelukte niet het juk af te werpen, en de eens zoo vrije Ieren moesten hooge belastingen en onredelijke pachten aan hun Engelsche meesters betalen. Nadat Hendrik VII gepoogd had steun van invloedrijke Ieren te verwerven door dezen hooge titels en gunsten te verleenen, op voorwaarde, dat zij zijn leenheerschap erkenden en hem steunden in zijn opzet om den Engelschen geest in het land te verbreiden, laaide in de tweede helft van de zestiende eeuw het verzet opnieuw op, toen Jacob I. nadat Hendrik VIII en koningin Elisabeth daartoe den grondslag hadden gelegd, met geweld poogde het Anglikaansche geloof de plaats van het katholicisme te doen innemen. Het gevolg was, dat godsdienstoorlogen ontbrandden — de „Desmond wars" — en het noordelijke gedeelte van het land overging tot het protestantisme, terwijl het zuiden trouw bleef aan het oude geloof. Engeland maakte van deze nieuwe situatie een dankbaar gebruik. Het wakkerde de tegenstelling zooveel mogelijk aan, teneinde zijn „verdeel-en-heersch-politiek" op een zoo vruchtbaar mogelijke wijze te kunnen voeren. De strijd duurde tot 1650 en werd tenslotte door Cromwell op barbaarsche wijze onderdrukt. Honderden Iersche edelen en vele duizenden burgers eindigden hun leven op het schavot. En terwijl honderdduizenden Ieren, in hun vaderland beroofd van iedere bestaansmogelijkheid, naar het buitenland uitweken en voornamelijk in Frankrijk en Amerika hun heil zochten, werden de laatste levenssappen door een handvol grootgrondbezitters, die op hun landgoederen in Engeland een weelderig leven genoten, begeerig opgezogen.

Onderdrukt en vervolgd, moesten nu de arme Ieren zich wel schikken in hun ongelukkig lot, totdat in 1798 een nieuwe poging tot herovering der vrijheid werd ondernomen. Deze stond in het teeken van de Fransche revolutie, welke immers de steun toezegde van de Fransche legers aan alle volken, die voor hun vrijheid wilden vechten. Maar de Fransche legers verschenen niet, de opstand werd onderdrukt en het gevolg van het verzet was, dat de Ieren ook de laatste politieke vrijheid verloren. Bij de Unie van Ierland in 1800 werd het Iersche Parlement in het Engelsche opgenomen en kon het daarin natuurlijk slechts als een invloedlooze groep vegeteeren, want al waren de Engelschen het ook onderling dikwijls niet eens, wanneer het erop aan kwam stelling te nemen tegen de Ieren werd alle tweespalt vergeten en kwam Engeland eensgezind voor zijn „rechten" op.

Toch zal men zich afvragen, welke gevolgen deze samensmelting voor Ierland had. Immers, Engeland stond na den ondergang van Napoleon niet alleen aan het begin van de glansrijkste periode in zijn geheele geschiedenis, waarbij de rijkdommen uit alle deelen der wereld onafgebroken binnenvloeiden, tevens was het de beschermer der kleine naties. En wat zou natuurlijker zijn, dan dat het zoo nabij gelegen Ierland daarvan in de eerste plaats de vruchten plukken zou? Welnu, het feit, dat van 1800 tot 1850 de bevolking van Ierland verminderde van 8.5 tot iets meer dan 4 millioen menschen, die voor zeker 90 pct in de grootste armoede leefden, geeft op deze vraag wel een zoo overduidelijk antwoord, dat iedere verdere toelichting volmaakt overbodig wordt.

De steeds groeiende ontevredenheid uitte zich in een verlangen naar „home rule", waarbij Ierland zelfstandigheid zou krijgen ten aanzien van zijn binnenlandsche politiek. Maar nadat Steward Parnell als woordvoerder van de Iersche belangen in het Engelsche parlement den mond was gesnoerd, doordat het den minister-president Gladstone gelukte hem te verwikkelen in een particulier schandaal, wat natuurlijk zijn einde als politicus beteekende, werd het wetsontwerp, dat deze „home rule" zou regelen, verworpen en werden de „opstandelingen" opnieuw met bruut geweld tot de orde geroepen.

Echter waren in den vreemde talrijke Ieren tot welstand gekomen. Zij vergaten hun vaderland niet en vooral vanuit Amerika ondervond de Sinn-fein-beweging, een genootschap, dat, hoewel oorspronkelijk slechts economische belangen nastrevende, zich meer en meer ontwikkelde tot een revolutionaire organisatie, krachtigen steun. Hieruit ontstond een verzetbeweging, welke een voor Engeland steeds gevaarlijker karakter ging aannemen. De bond van nationale vrijwilligers, geleid door Sir Roger Casement, betoonde zich nog gematigder en koesterde, toen Engeland onder den druk der omstandigheden — in de eerste plaats de voorbereiding tot den oorlog met Duitschland — een vrijgeviger politiek toepaste en in 1912 „home rule" toestond, nog de hoop, dat een verzoening der partijen mogelijk was. Echter sloeg de waarschijnlijk door Engeland in scène gezette en in elk geval met welgevallen gadegeslagen „Ulsteropstand", ook aan deze plannen den bodem in, waardoor het land opnieuw door een burgeroorlog dreigde te worden bezocht. Want dat een niet onbelangrijk deel der Ieren zich tevreden toonde met de door Engeland in het vooruitzicht gestelde vrijheden — die, net als thans het geval is met Britsch-Indië, „na den oorlog" verwerkelijkt zouden worden — blijkt wel uit het feit, dat niet minder dan 200.000 jonge Ieren als vrijwilligers dienst namen in het Engelsche leger. Al zullen dan ook de meesten uit geheel andere motieven dan de liefde tot Engeland tot dit besluit zijn gekomen.

De meerderheid van het Iersche volk weigerde echter iedere verdere samenwerking met Engeland. Met Paschen 1916 meende Patrik Pearse, dat het uur der bevrijding geslagen had en riep hij de „Iersche Republiek" uit. Een daad, die door de Engelsche regeering met de scherpste militaire machtsmiddelen werd opgetreden. Na een fellen strijd, waarbij de Engelschen zelfs op wreede wijze van artillerie gebruik maakten, zagen de Ieren zich genoopt de vlag te strijken en moesten zij zich op genade of ongenade aan hun vijanden overgeven. En terwijl 1700 vrijheidsstrijders zich met gevangenschap bestraft zagen,

DE WERKELIJKE KOELIES

De heer van gevorderden leeftijd zit in den Diesel van Den Haag naar Utrecht. Naast hem een koffertje, dat geopend wordt en open blijft. Daar prijken winkelwaren in papieren zakken en vier blikjes. Ook liggen er twee brochuurtjes tusschen. Eén heet: Onze Bijbel in zijn beteekenis voor den tegenwoordigen tijd. Het is een dier professo-aalnonsensikale dingetjes die nog altijd, zeker ter misleiding, mogen geschreven worden. De heer verslindt het bijbelmaaltje en verslindt ondertusschen ook de proviand uit het geopende taschje, totdat zijn aandacht valt op de overigens doodgewone beenen van een dame. Hij draait zich half om en begint schaamteloos deze doodgewone jongedame, die geen kwaads vermoedt en zeker niet, dat zij voorwerp van sensatie zou kunnen zijn, te fixeeren, te verslinden met de blikken. Zij doet haar best hem te negeeren en van haar ontstemming blijk te geven. Het is haar natuurlijk veel moeilijker dan mij zich van de psyche van dezen psychopaat een begrip te vormen. Zij weet niet, dat hier een bijbelverslinder voor haar zit, die geregeld geprikkeld wordt door den sexueele, Freudiaansche, zwoel-semietische prikkellectuur en daardoor uit zijn evenwicht is geslagen.

Een anderen keer zit een troepje jengelui in dezen Diesel, forensen uit Gouda. Dit zijn geestelijk onevenwichtigen, want zij meenen, dat er uit Nederland koelies oostwaarts gaan en het dringt niet tot hen door, dat deze emigranten met hun veel grooter loon en hun beteren kost zeker niet dien naam verdienen, m o g e l i j k w e l z i j z e l f, wanneer hun loon en kost met die der „koelies" vergeleken worden. Ook schijnt het geheugen deze geestelijk minderwaardigen parten te spelen, want aan de kantoor-koelieloontjes uit het verleden schijnen ze alle herinnering verloren te hebben. Verder vinden ze het „gelukkig", dat er in deze tijd nog „goede" organisaties zijn. Bedoeld blijken dan saboteerende, onvolksche klieken van christelijkheid en patriotisme huichelende moderne geldwolven-barbaren te zijn.

Een anderen keer heeft een aantal jongedames op een compartiment beslag gelegd. Een gevierd, dik boek doet de ronde en daarin kladden zij hun gewichtige namen. Het blijkt, dat dit boek: Daar werd iets grootsch verricht (in Indië), of hoe het heet, den gevierden onderwijzer van een stenotypschooltje zal aangeboden worden, die zulke heerlijke steken op de moffen kan geven. En ja, wie doet hem wat, want welk toezicht is er nu op deze particuliere handelsscholen! Dat is alles nog toekomstmuziek!

Zoo zou ik kunnen doorgaan, want Nederland mag dan geen werkelijke Indische koelies herbergen, g e e s t e l ij k e koelies zijn er des te meer. Een koelie krijgt niet wat hem toekomt. Hij leidt een onmenschelijk, menschonwaardig bestaan en voedt zich goeddeels met een kostje, dat de zatte burger beesten- of varkensvoer zou noemen en dat zijn hond niet zou lusten. De Nederlandsche geestelijke koelie krijgt niet de gezonde, revolutionair-kultureele kost, die hij zoo dringend behoeft. En komt iets van dien aard aan zijn ooren waaien, dan struisvogelt hij dat weg. Maar honderd ooren, scherp als de honderd Argusoogen, heeft hij voor de „kultuur"-geluiden uit Engeland. Deze vormen de giftige grondstoffen van zijn geestelijk voedsel. Zoo verkoeliet hij hoe langer hoe meer in een paroxisme van kultuurloosheid en dat in een tijd dat Rosenberg te elfder ure zijn wellicht laatste waarschuwing heeft doen hooren. Zeker, er waren in Indië koelies en zelfs veel meer dan onze kultuurlooze democratische geestelijke mestiezenbrei wellicht ooit vermoed heeft. Zij weet niet van — of doet alsof — die duizenden inlandsche bedienden die tegen hongerloontjes van f 5.— per maand op eigen kost van den vroegen morgen tot den laten avond vaak in één stuk door moesten werken in de huizen der Europeanen en rijke Chineezen, die best een vijfvoudig loon hadden en moeten betalen. Ik wil hierbij niet eens spreken van verdere koelie-behandeling en koelische „arbeidsvoorwaarden" en -omstandigheden! Voor hun nachtrust moeten deze armen zich met een plaatsje op den harden steenen vloer van een hok in de bijgebouwen tevreden stellen. De aard van deze Inlanders was nu eenmaal berustend en weinigeischend. Zoo heette het! Maar zij, die zoo snood andermans werkelijken aard ten eigen bate miskend hebben, krijgen nu de verdiende straf, dat zij er niet in slagen den eigen aard eenigermate objectief te omschrijven!

Hadden onze kultuurlooze geestelijke mestiezen eenig idee van het ontzaglijk en misdadig k l e i n e, dat in Indië verricht werd, helaas door of met goedkeuring, goedvinden of lijdelijk toezien van Nederlanders, dan zouden zij van schaamte de koppen wegsteken in plaats van zich met veel trots op de echt-nederlandsche oranjeborst te slaan. Dan zouden ze beseffen, dat hoe langer hoe meer kultuurloos geworden ontwortelden, die hoe langer hoe meer van eigen mythe en aanleg vervreemdden, omdat ze steeds verder door een joodsch, maçonniek en humanistisch cosmopolitisme geïnfecteerd werden, daar in dat schoone Insulinde gelijk elders in de koloniën een in zijn eigen ras zuiver gebleven volk wel tot een physisch koeliedom konden verlagen, maar hun niet de w a r e, zuiverlijke kultuur konden ontnemen, waardoor ze in den regel hooger stonden, vooral moreel, dan de vreemde blanda's, de „kultuurdragers". Wie in de dertiger jaren te Batavia of daar ergens op een der eilanden vertoefde, moet begrepen hebben, dat ons Nederlandsch-Indië eenmaal Japansch-Indië zou zijn. Java heet nu Djawa. De orang-djawa, de bruine mensch, krijgt zijn land terug en dat wilde de Voorzienigheid, die er ook voor zal zorgen, dat eenmaal in de plaats van de dikke boeken, waarin iets g r o o t s heette verricht te zijn, in de vitrines der boekwinkels de nog veel dikkere boeken zullen prijken, die aantoonen dat daar iets k l e i n s werd bedreven.

Wanneer het kleine de weg is naar het groote, wordt ook het groote klein, zelfs het grootsche!

Neerlands zatte burgergrootheid steunde niet meer op eigen oude Geuzengrootheid en rasbewustzijn, maar op het klein houden, het traditie gewerden uitzuigen van de volkeren van den Archipel. En ten koste van den ondervoeden Maleier dacht zich deze volgevreten democraat van diverse pluimage eeuwig, godzalig en Gode welgevallig te mogen en te moeten verrijken!

De Jeugdstorm op den goeden weg?

In het besef van haar taak in het heden en haar roeping voor de toekomst is de jeugd van Nieuw-Europa deze week te Weenen bijeen geweest. Na de bijeenkomsten te Weimar en Florence is het appèl te Weenen wel het eerste belangrijke evenement voor de nieuwe Europeesche jeugd, omdat in de Donaustad de grondslag is gelegd voor een toekomstige nauwe samenwerking der Europeesche volkeren. En wat de volken van Europa door oorlogs- en bezettingsomstandigheden nog slechts in beperkte mate vermogen te verwezenlijken, dat zal de jeugd, die elkaar, over juridische verhoudingen en formeele relaties heen, de hand reikt, nú reeds bewerkstelligen. Een Europeesche arbeidsgemeenschap is groeiende, waaraan ieder volk naar beste krachten medewerkt en waarvan ieder lid zijn taak in dienst van het geheel op zich neemt.

Ook de Nederlandsche jeugd is door een afvaardiging van den Jeugdstorm, die, in miskenning van den geest des tijds, nog steeds de toevoeging „Nationale" blijft voeren, vertegenwoordigd geweest. Blijkens de verslagen van eigen verslaggevers der Nederlandsche bladen is de tegenwoordigheid der Nederlanders te Weenen zeer op prijs gesteld. Opmerking verdient de mededeeling in het Handelsblad, dat in het kader der daadwerkelijke samenwerking ieder land over een bepaald arbeidsterrein de leiding voor de geheele Europeesche jeugd krijgt. Zoo zal Nederland kultuur en kunst onder zijn hoede nemen. Het is te hopen, dat deze arbeidsverdeeling niet alleen op papier zal blijven bestaan, maar ook met kracht en enthousiasme ten uitvoer zal worden gelegd. Wanneer

Jeugd van heden

wij mogen afgaan op de activiteit, die de Jeugdstorm de laatste weken in Amsterdam ontplooit, en daarbij de garantie krijgen, dat de separatistisch-„Dietsche" geest, die zoo lang en zorgvuldig in Jeugdstormkringen is gekoesterd, zoodat het zelfs verboden was Duitsche liedjes te zingen, plaats gaat maken voor een ruimer en gezonder rasbewust denken, dan kan deze jeugdbeweging uitgroeien tot een waardevol onderdeel van het groote Germaansche geheel. Het is geen geheim, dat de strijdbaarheid van den Jeugdstorm en het niveau, waarop deze organisatie zich beweegt, gunstig afsteken bij andere onderdeelen in de N.S.B. Wij gelooven dan ook, dat de Nederlandsche jeugd gemakkelijker den weg tot den Jeugdstorm zal vinden dan ons volk den weg tot de Beweging, op welken nog maar al te veel obstakels moeten worden weggeruimd. De Jeugdstorm zal voor onze jeugd het doorgangshuis moeten zijn naar de groote Germaansche jeugdbeweging, die eens de prille volkskracht van het Rijk in zich zal bergen. Hij kan die taak met succes vervullen, indien hij zich zijn roeping bewust is. Met voldoening hebben wij gedie zooals men weet, teruggekeerd is van het front, bij de betooging van den Jeugdstorm op het Amstelveld op 5 Sept. j.l. verklaarde, dat de Jeugdstorm revolutionair moet zijn. Wij gelooven, dat ook de nieuwe krachten, die in Amsterdam in de leiding van den Jeugdstorm zijn ingezet, zich haar taak als revolutionaire, nationaalsocialistische en Germaansche jeugdleiders wel bewust zijn. En daar, naar Quispels woorden, Amsterdam bij de ontwikkeling van den Jeugdstorm het tempo voor het geheele land zal bepalen, mogen wij verwachten, dat tenminste één nationaalsocialistische organisatie, die steeds den nadruk heeft gelegd op haar relatie tot de Beweging, den geest in zich draagt èn uitdraagt, die in de hoogere regionen der partij zelf niet wordt aangetroffen, maar die in zijn zuiverheid ons volk moet overtuigen van de rechtvaardigheid van onzen strijd.

Een Nederlandsche jeugdbeweging zij frisch en krachtig, bezield van hetideaal, waarvoor duizenden zich aan de fronten hebben ingezet en dat andere duizenden verlangend zijn hier te verwezenlijken, bloedzuiver, rasbewust, strijdbaar en nationaalsocialistisch. Wij hopen en meenen den Jeugdstorm te zien groeien tot deze jeugdbeweging.

---

werden 15 mannen ter dood veroordeeld. Daaronder bevond zich naast Patrik Pearse Sir Roger Casement, die, hoewel de onjuistheid daarvan kon worden aangetoond, beschuldigd werd geheime verbindingen met de Duitschers te hebben onderhouden. Op typisch-Engelsche wijze werd den tegenstander zelfs geen eervolle dood gegund: op 3 Augustus 1916 werd Sir Roger opgehangen.

Onlangs, ruim een kwarteeuw later, werd in Ierland wederom een proces gevoerd en spraken wederom Engelsche rechters een doodvonnis uit. Ditmaal was het Thomas Joseph Williams, die, beschuldigd van het doodschieten van een politieman, ter dood gebracht werd. Want ook in dit geval, waar vaststaat, dat de beschuldigde niet geschoten heeft, is van rechtspraak natuurlijk geen sprake. Ondanks het feit, dat talrijke Ieren, waaronder zeer vooraanstaande figuren, tot het laatste toe gepoogd hebben zijn leven te redden, werd op 2 September het vonnis voltrokken. Niettemin hebben zich in deze kwarteeuw de verhoudingen ten gunste van Ierland gewijzigd. Immers, het grootste deel van het eiland wordt thans gevormd door een eigen, onafhankelijke republiek, geleid door De Valera, een man, die aan den opstand van 1916 heeft deelgenomen, doch aan den beul ontsnapte omdat hij Amerikaansch staatsburger was. Slechts in het noordelijke graafschap Ulster heeft Engeland zun oude macht kunnen handhaven. In dit gebied bevinden zich dan ook de Amerikaansche troepen, in afwachting van den — zooals het dan heet — glorieuzen opmarsch naar Berlijn... Maar in dit gebied strekken zich ook de „raids", die door de I.R.A. (het republikeinsche Iersche leger) worden ondernomen en die voortdurend het land in gisting en beweging houden, uit.

Ierland is, alle dapperheid en alle volharding ten spijt, niet in staat uit eigen kracht en verdere verbetering in zijn politieke en economische situatie te brengen. Ook Ulster zal het voorloopig nog moeten dulden als een doorn in zijn vleesch. Maar naarmate de groote veranderingen in de machtsverhoudingen zich duidelijker gaan afteekenen, mag verwacht worden, dat ook het Iersche volk, na een strijd van eeuwen, waarin vele bloedoffers door zijn beste zonen zijn gebracht, zijn volledig vrijheid binnen afzienbaren tijd zal kunnen begroeten.

(Vervolg van pag. 4)

Omdat ik me in de N.S.B. niet thuisvoelde, ben ik er uitgegaan, — er uit getrapt, zeggen ze daar dan — en overgegaan naar de N.S.N.A.P. Mijn zoons werden opgenomen in de H.J., doch de uniform wekte vooral de vijandschap van sommige N.S.B.-ers.

Ook al blijkt de propaganda der NSB. telkens opnieuw ingegeven door „nationale" gevoelens, het verheugt ons, dat in de Beweging zelf meer en meer stemmen opgaan, welke bewijzen, dat — ondanks de van bovenaf betoonde bezorgdheid voor onze onafhankelijkheid — de wil tot het volvoeren van onze taak als nationaal-socialisten sterker is. Wij behoeven ons dan ook tegen de officieele uitingen der NSB. niet te weer te stellen omdat deze in de Beweging zelf een natuurlijken dood zullen vinden. Dat wil vanzelfsprekend niet zeggen, dat wij het optreden van elementen, die in een **nationaal-socialistische strijd**-organisatie niet thuis hooren, niet steeds nauwlettend zullen volgen of de vergissingen, die maar al te vaak plaats grijpen, zwijgend zullen voorbijgaan.

BEKENDMAKING

Mejuffrouw Van Bilderbeek, secretaresse van den leider der NSB., verzoekt ons om de oplage van „De Misthoorn", welke zooals men weet tien exemplaren bedraagt, voortaan alle tien op het hoofdkwartier te doen bezorgen. Men behoeft zich er dan niet meer ongerust over te maken, of soms nog één lid der NSB. wordt ingelicht over toestanden als bij het herstellingsoord „Sonnenheuvel" voorkomen. Het aan mevrouw de directrice verleende ontslag kan dan alsnog ongedaan worden gemaakt.

Ons volksgezonde hoekje

Van een ondeugend broekje

(en van onzen volksgezonden medewerker)

's-GRAVENHEMD (per pijp). — Wij mogen het den lezers van ons blad niet langer verhelen, dat men in kringen, die in nauwe relatie staan met de Kuische Kerk, hoe langer hoe meer in gaat zien, welke ernstige gevaren er schuilen in de zgn. „shorts", die met een oud Nederlandsch woord*) feitelijk „zwembroeken" moeten worden genoemd. Men dient bedoelde gevaren — zoo zegt men in bovengenoemde kringen — niet in shorts te steken, maar in lange, veelvuldig geplooide en opgewerkte rokken. Hierbij kunnen dan heel geschikt dikke wollen truien worden gedragen, wat een echt volksche dracht is. De meergemelde gevaren zouden dan belangrijk minder gevaarlijk zijn en in ieder geval niet zoo voor de hand liggen. De kringen als bovenbedoeld wijzen verder op de gevaren van rasvermenging, die ontstaan, wanneer b.v. een D itsch soldaat met een Nederlandsch meisje zou trouwen. Wij moeten er vóór alles voor waken, zoo zeggen deze kringen, dat het Nederlandsche Ras zuiver blijft. Het Nederlandsche Ras is een puik ras, zoo zegt men, en wij moeten zorgen, dat het niet devalueert door vermenging met minderwaardige Oostelijke rassen. Naar wij vernemen heeft deze verklaring groote instemming verwekt in de Kuische Kerk.

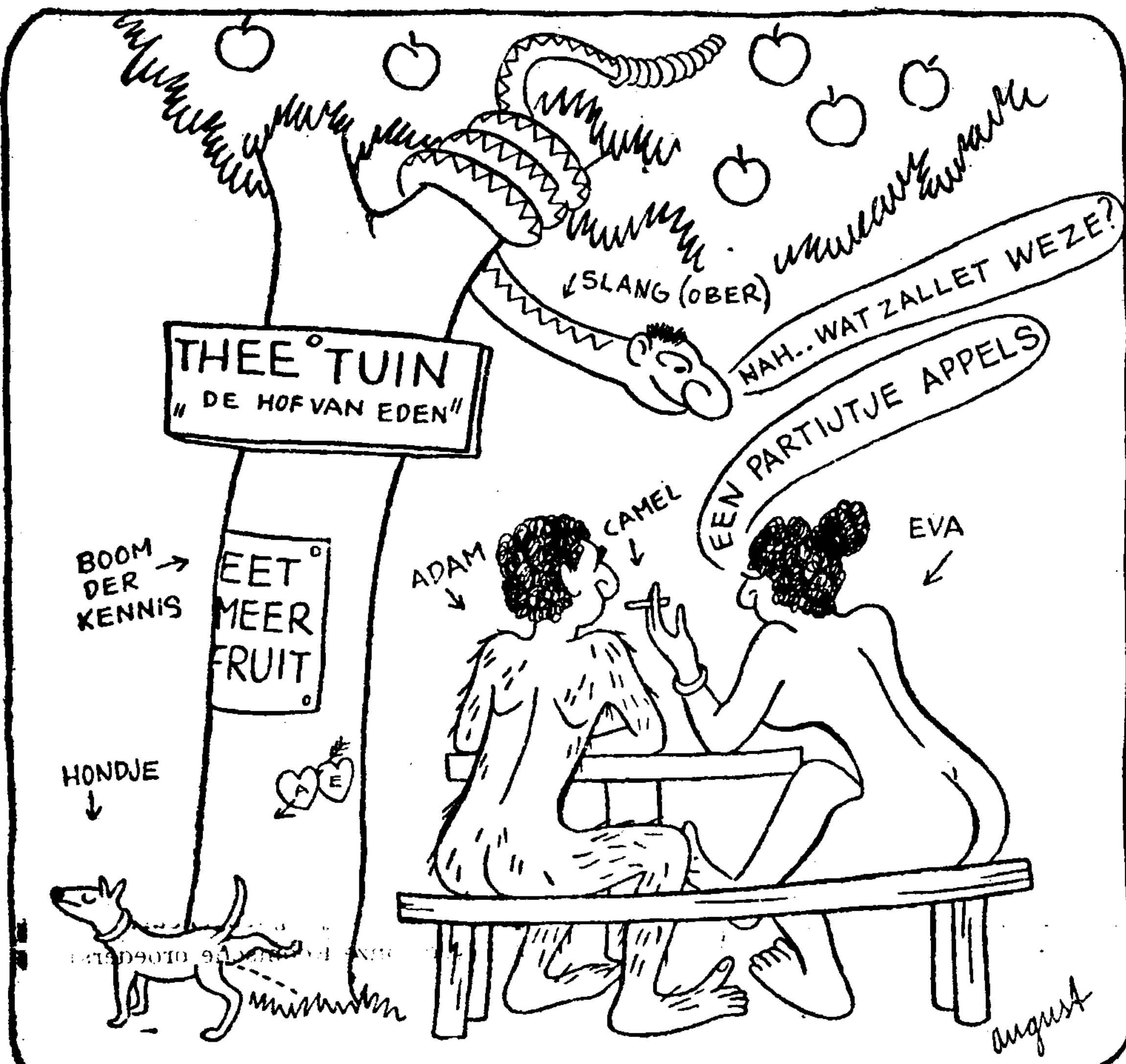
*) Oud is maar betrekkelijk. Recente wetenschappelijke onderzoekingen hebben aan het licht gebracht, dat onze voorouders omstreeks het begin der jaartelling nog belangrijk minder droegen, wanneer zij zich te water begaven. Het is daarom zeer gevaarlijk een té nauwgezette studie van het leven onzer voorouders te maken. Men stuit daarbij dikwijls op toestanden, die alleen verklaarbaar zijn, wanneer wij bedenken, dat onze voorouders pas in het jaar 400 kennis maakten met de zgn. zwembroek, die hier door de Evangeliepredikers op grond van de Schrift werd gebracht. Adam I, de bekende stamvader van het Schriftelijke Ras, voerde in zijn Rijk reeds het vijgenblad in, waaruit blijkt, op welk een hoog moreel peil het Schriftelijke Ras stond. De beschaving is echter inmiddels voortgeschreden en daarom is een vijgenblad niet meer voldoende en zijn zelfs zwembroeken en shorts reeds gevaarlijk. Wij kunnen ons nauwelijks genoeg bedekken om toch maar gezond te blijven. — Red. Tel.

NAGEKOMEN VOLKSGEZONDHEID

Naar wij vernemen hebben een aantal vooraanstaande kuischers een actie ingezet tegen het dragen van korte, resp. opgestroopte mouwen. Men is doende in de Schrift een argument ter rechtvaardiging te zoeken.

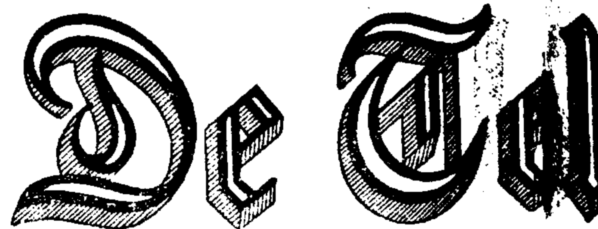
DE TEKST VAN DE WEEK

Adam en Eva in den Tuin van Eden*)

— En de vrouw zag, dat die boom goed was tot spijze en dat hij een lust was voor de oogen, ja, een boom, die begeerlijk was om verstandig te maken; en zij nam van zijne vrucht en at; en zij gaf ook haren man met haar, en hij at. — (Gen. III, 6)

*)Niet te verwarren met den Engelschen minister Eden.

Uit het dagboek van David Cohen

16)

Ondeugend zwaaide hij met zijn wijsvinger naar mij.

„Davidje, Davidje, je bent een leeperd. Nu begrijp ik, waarom je zulke hooge bestellingen bij ons doet."

Met glinsterende oogen keek hij rond.

„Het is jammer, dat ik alleen ben, anders zou ik ook graag hier soupeeren."

Dat was duidelijk genoeg, vond ik. Ik gaf een van de meisjes heimelijk een wenk. Quasi toevallig richtte zij haar schreden naar het tafeltje, waaraan wij zaten. Ik stond op en verontschuldigde mij, dat ik even naar de keuken moest. Toen ik na een half uurtje terug kwam, zaten Meergeld en het meisje in een hoekje gezellig te soupeeren. Heel discreet bleef ik uit hun nabijheid. Toen Meergeld een paar uur daarna afrekende, was zijn stemming uiterst joviaal. Opzettelijk had ik voor hem heel normale prijzen berekend.

„David, je hebt het genie van een zakenman. Menschen als jou kan ik goed gebruiken."

5 Mei.

Het gaat lang niet goed met de weduwe Goedejans. Zij heeft het aan het hart. Rika kwam gisteren bij mij en beschuldigde mij ervan, dat ik haar moeder langzaam vermoordde. Dat is natuurlijk onzin. Ik heb haar uitgelegd, dat haar moeder een slachtoffer was van haar deugdzaamheid. Dus werkelijk een martelares. Daar moest zij eerder verheugd om zijn. Zulke menschen krijgen immers een hoog loon in het hiernamaals?

7 Mei.

Bezoek gehad van den dominee. Moeder Goedejans had hem laten roepen. Rika kwam mij vragen, of ik den dominee ook even te woord wilde staan. Ik ging naar mijn kamer en liet hem bij mij komen. Een half uur lang sprak hij met mij over de onhoudbaarheid van de toestanden hier in huis. Vrouw Goedejans ging eraan ten gronde. Herhaaldelijk sprak hij over schandegeld, dat hier in huis verdiend werd. Op geen cent, op geen halven cent hier in huis kan zegen rusten. Ik liet hem rustig uitpraten. Als de kerk dan zoo bezorgd was voor het heil van haar kudde, — zoo zeide ik heel naief —, dan kon zij toch ook wel aan de weduwe Goedejans het geld verstrekken, om zich uit dit schandehuis vrij te koopen?

Dat was een heel andere zaak, verdedigde hij zich. Dat vond ik ook. Maar hij werd oogenblikkelijk minder agressief. Tenslotte haalde ik een bankbiljet voor den dag en verzocht hem, dit te aanvaarden als een gift voor zijn gemeente. Dankbaar nam hij het aan en verzekerde mij, dat het gebruikt zou worden voor een goed werk. Ik lachte eens. Het lag op mijn lippen, om te vragen: „Zeker om ongelukkige weduwen vrij te koopen?" Maar ik liet het er maar bij. Een ieder moet zich met zijn eigen zaken bemoeien.

17 Mei.

Vandaag vier ik in alle stilte mijn 18den verjaardag. Ik geloof wel, dat ik tevreden mag zijn over de afgeloopen vier jaren. Ik heb al mijn dagboekblaadjes nog eens doorgelezen. Het bloemenjochie is wel erg veranderd. Ik geloof, dat ik geestelijk al volwassen ben.

23 Mei.

Vandaag voor het eerst gemerkt, dat ik de eigenaar van Meergeld ben. Een zekere Sam Swanenberg schreef mij uit Amsterdam of hij zakenrelaties aan mocht knoopen met de firma Meergeld. Ik heb hem teruggeschreven, dat ik hem den 27sten hier verwacht, om eens met hem daarover van gedachten te wisselen.

25 Mei.

De toestand van vrouw Goedejans is zeer kritiek. Het schijnt, dat er geen hoop meer op beterschap is. Het hart van de weduwe is te zeer aangegrepen. Rika kijkt mij met donkere oogen aan.

27 Mei.

Sam Swanenberg op bezoek gehad. Iemand had hem een aanbod gedaan, om een partijtje aandeelen van de N.V. Meergeld over te nemen.

„Is er dan iets niet in orde met die firma?" vroeg ik.

„Alles is in orde. De aandeelen staan hoog genoteerd. Maar het gaat

lefoon

BLAD, waarin opgenomen „DE SLAAPMUTS"
[...]acteur: J. C. Draenkel-ing. Leuterkerke (N.-H.)

Zoekt gij werk?

Meld u aan bij de A.B.C.D.E.F.G.H.I.J.K.L.M.N.O.P.!

's-GRAVENTANTE, 17 Sept. (Kneuter) Zooals wij reeds in onze editie van 27 Augustus j.l. berichtten, is op den 25sten van Oogstmaand alhier de A.B.C.D.E.F.G.H.I.J.K.L.M.N.O.P. opgericht, die zich ten doel stelt ons volk te voeren naar een lichtende toekomst, inzooverre de rantsoeneering van gas en electriciteit dit toestaat. Wij berichtten reeds, dat de voorzitter der vergadering, Mr. D. Druyvenkas in een gloedvolle rede de Nationale Onafhankelijkheids Partij (N.O.P.) in het leven riep, en dat daarna met algemeene stemmen werd aangenomen de partij nog de aanduidingen „Legaal-Majoritair", „Anti-Bolsjewistisch", „Christelijk" en „Democratisch" te schenken, resp. op voorstel van de heeren Prof. Comptenez, P. Zukkuur, Jhr. Schriftzever Textzoeker en Frederik Sulmans. Hierna werd nog besloten dat zooveel mogelijk volksgroepen zich tot de partij zouden moeten aangetrokken voelen, weshalve zij de adjectieven „Engelsch-Fransche", „Gereformeerde", „Hervormde", „Israëlitische", „Jezuietische" en „Koninklijke" zou voeren, waarmee dan tevens het alfabet vol was. Geheel vrijblijvend melden wij nog, dat de A. t. m. P. dé weg is voor alle Nederlanders, die met hun vrijen tijd geen raad weten, maar principieel niet in Duitschland willen werken.

Mr. Druyvenkas was zoo vriendelijk ons een tipje van den luier, die over de zaak hangt, op te lichten en zoo een en ander bloot te leggen. „Onze leden," zei Mr. Druyvenkas, „zullen zich o.a. bezighouden met de vervaardiging van verboden lectuur, die in een geheime drukkerij met geheime geldmiddelen zal worden gedrukt, waarna we alles zoo voorzichtig mogelijk zullen verspreiden over het land. Als de pamfletten weg zijn, waarschuwen we de politie in een anoniemen brief, en terwijl ikzelf een beleefdheidsbezoek breng aan den hoofdcommissaris rijdt een overvalwagen voor, maar vindt niets. Dat is dus reclame, die ons niets kost. Een andermaal doen we met onze eigen knokploeg een overval, enz. Ook hebben we een kalk- en plakploeg, die anti-A.B.C.D.E.F.G.H.I.J.K.L.M.N.O.P.-leuzen op straat zal kalken, maar erg flauw, zoodat een àndere ploeg onze èchte leuzen er weer overheen kan schilderen"

Aldus mr. Druyvenkas. Wij zijn van meening, dat deze wijze van propaganda niet zal nalaten diepen indruk op ons volk te maken, en wij mogen het gelukkig prijzen, dat het een man als Mr. D. D. in zijn midden heeft!

N.V. „DE MALIEBAAN"

IN KRUIDENIERS- EN GRUTTERSWAREN EN AANVERWANTE ARTIKELEN

Wij maken onze geachte cliëntèle er op attent, dat wij deze week onzen Germaanschen voorraad eindelijk **volledig hebben opgeruimd.** Het heeft dus geen zin hiernaar navraag te doen. Wij hebben echter **steeds voorradig** alle soorten Italiaansche en Spaansche wijn, macaroni, spaghetti en risotto, mandarijntjes en sinaasappelen. Vraagt eens prijs, het zal u meevallen!

Hieronder volgt onze wekelijksche aanbieding:

DEN BESTEN'S ADVOKAAT
van versche kippeneitjes!
Haast u, het raakt op en alles vliegt weg!

STROOP VOOR HET VOLK
'n Echt goedkoop stroopje, maar buitengewoon smakelijk! (Laat het u eens om den mond smeren.)

ROKKENSWAAY'S GEZONDHEIDSARTIKELEN
Eenmaal geprobeerd — steeds geprefereerd!

KAMERAADJES
(1e soort)
KAMERAADJES
(2e soort)
KAMERAADJES
(3e soort)

ADJUDANTENJENEVER
Zeer fijn;
versneden èn onversneden!
Onze eerste kwaliteit

DEKKERS ZEEUWSCHE BLOEM
(met goud-etiket)

BURGEMEESTERSHONIG
(versch van de hei)
is niet te overtreffen!

DIETSCHE LAK EN VERNIS
(Nieuwe samenstelling)
Zij glanst iets minder dan voorheen, maar is even duurzaam!

Speciale aanbieding in
„BRANDENDE KWESTIES"
zooals sigaretten à f 4.— per pakje, sigaren à f 1.— per stuk, tabak à f 5.— per half ons.

Leest uw kind slecht? — Noemt men het DOM?
Laat het
DAANTJES KLEURKRIJT
gebruiken en u zult versteld staan van de resultaten!

NATIONALE VLIEGENVANGERS
(ze plakken slecht, maar zijn een sieraad voor uw huis!)

ZELF$_p$RIJZEND BA$_l$KMEEL
(iets zeer aparts; we gebruiken het zelf!)

JAN DE HAAS' AZIJN:
GEURIG, ZUUR EN FIJN,
VOL VAN JODENGIJN,
JAN DE HAAS' AZIJN!

van den **HOU$_t$ ZEE$_p$**
(maakt alles zoo zwart als roet)

ZONDER BON!
Wij hebben speciale aanbieding in:
Lange Vingers
(fabr. „Sonnenheuvel")
en
Brusselsche Kermis (pikant!)

PLEKKERS ZANGZAAD
(echt nationaal)
Met liederenbundel à 50 ct., tevens bewijs van toegang voor eventeele eeretribunes!

MATZES
Iets fijns voor onze Israëlitische volksgenooten!
LIMBURGSCHE VLAAIEN
kerkelijk goedgekeurd
(voor onze Roomsche broeders)

RIJZWEEPJES
(Oude voorraad, ze moeten weg!)

BLACKMAILING POLISH
alléén merk **Shoemacher!**

---

hier om een erfenis. Een der aandeelhouders is gestorven en nu willen de erfgenamen de aandeelen te gelde maken, omdat zij liever baar geld in hun handen hebben."

„Welk bedrag is ermee gemoeid?"

„Twintig duizend gulden."

Ik dacht even na. Veel verstand had ik nog niet van aandeelen. Ik wist alleen, dat je dan min of meer zeggingschap had over de firma, naar gelang je aandeelen had. Ik moest dus zooveel mogelijk aandeelen eerst in mijn bezit zien te krijgen. Maar daar ik nog niet over veel contanten beschikte, nam ik het volgende besluit:

„Op het oogenblik bezit ik zelf niet zooveel geld, dat ik die aandeelen kan overnemen. Koopt u ze dus maar. Echter op deze voorwaarde, dat ik ze te allen tijde zelf van u kan overnemen, eventueel met een zekere winst voor u."

Sam Swanenberg ging hierop in. Hij kon niet anders en wilde ook niet anders. De wetten van de synagoge zijn ons heilig.

Nu het geluk mij zoo toelacht, zou ik me dan laten dwarsboomen door de gril van een oude vrouw, die op sterven ligt?

3 Juni.

Werd vandaag weer bij de weduwe geroepen. Nogmaals smeekte zij mij om toch op te houden met het kleine zaaltje. Niet zoo zeer terwille van haarzelf, want zij voelde toch, dat zij ging sterven, maar om haar dochter, die zij niet alleen in deze zaak achter kon laten. Ik heb het toen op een accoordje met haar gegooid. Als zij kwam te sterven, dan zou Rika op kosten van de zaak ergens in pension kunnen gaan. Hiermee ging zij accoord. Nu is haar geweten tenminste gerust. En als mijn plannen doorgaan, wordt de zaak hier toch opgeheven. Dus kon ik met een gerust geweten beloven, dat Rika op kosten van de zaak in pension kon gaan.

De verdiensten loopen uitstekend. Ik heb er nog een paar meisjes bij moeten nemen voor het kleine zaaltje.

10 Juni.

Vandaag is in haar Heer en Heiland de weduwe Goedejans overleden. Nu ben ik practisch alleen-eigenaar van de zaak. Rika vroeg of we zouden sluiten. Maar dat vond ik niet noodig. Wat kunnen de klanten eraan doen, dat er een doode in huis is? Hierop begon Rika hysterisch te krijschen en te schelden. Van alles gooide ze mij naar het hoofd. Ik bleef er koud onder. Later zal ik de rekening wel presenteeren.

13 Juni.

Vandaag is de weduwe begraven. Ik heb tegen Rika gezegd, dat mijn godsdienst mij niet toestond om tegenwoordig te zijn bij de begrafenis van onbesnedenen. Anders had ik de zaak in den steek moeten laten en daar hebben noch de overledene, noch de overlevenden iets aan.

Dezen avond heb ik een ernstig woordje met Rika gesproken. Er was gelukkig geen voogd of naaste familie. Ik kan dus alles met Rika afwerken. Zij heeft geweigerd, om hier langer te blijven. Ik heb haar de boekhouding laten zien, waaruit blijkt, dat zij me nog 4000 gulden schuldig zijn. Het gaat dus niet aan, om op kosten van de zaak haar in een pension te laten wonen. Noodgedwongen moest zij er dus wel in toestemmen om hier te blijven.

2 Juli.

Vandaag is Meergeld weer in mijn zaaltje geweest. Hij bestelde weer flink. Dezen keer was hij alleen. Na zijn souper wenkte hij mij bij zich.

„Kom eens een oogenblik hier bij mij zitten, jongeman."

Het was niet erg druk in het zaaltje, dus gaf ik gehoor aan zijn uitnoodiging. Hij begon met mij zijn compliment uit te drukken, dat ik deze zaak zoo tot bloei had gebracht.

„Hoe oud ben je eigenlijk?"

„Achttien jaar."

Hij keek mij stom verwonderd aan. Nu had mijn uiterlijk de laatste jaren ook een groote verandering ondergaan. Het kinderlijke in mij was geheel weg. Ik was wel niet groot, eerder klein, maar mijn gezicht heeft een ouwelijke uitdrukking. Bijna iedereen schat mij tusschen de twintig en vijf en twintig.

Vol bewondering klonk het van de lippen van Meergeld:

„Alle respect, jongmensch. Weinigen zullen het je nadoen, om op zoo'n leeftijd reeds zooveel succes te hebben."

Hij begon nu over koetjes en kalfjes te praten. Maar het wil er bij mij niet uit, dat hij oorspronkelijk mij over iets anders had willen spreken. Het noemen van mijn leeftijd scheen hem er vanaf gebracht te hebben. Betrekkelijk spoedig verliet hij het zaaltje, na mij verschillende keeren opmerkzaam aangekeken te hebben.

(Wordt vervolgd)

ONS VOLK EN HET RIJK VI.

Het Rijksbewustzijn herleeft in ons!

HET IDEAAL DER VADEREN IS HET IDEAAL VAN DE NIEUWE JEUGD

In het voorgaande hoofdstuk hebben wij laten zien, hoe in de 17e en 18e eeuw het duitschbewustzijn in de Nederlanden langzaamaan ingesluimerd en bijna geheel tot de zuiver formeele zelf-aanduiding als „duitsch" (dat tenslotte niet veel meer beteekende dan „nederlandsch") ingeteerd was en hoe het in de 19e eeuw in de kringen der ontwikkelden weliswaar weer eenigermate ontwaakte, maar toch meestal niet boven een objectieve, tot niets verplichtende vaststelling van historische feiten uitkwam en niet in staat was of ook maar poogde, de ontstane kloof van vervreemding in zich te overwinnen.

Toch bleef het duitsch nationale ontwaken in het begin van de vorige eeuw, dat in alle duitsche landen de harten deed ontbranden en waaraan voor eeuwig de namen Fichte, Stein, Arndt, Jahn, Körner enz. verbonden zullen zijn, ook in de Nederlanden, de noordelijke zoowel als de zuidelijke, niet zonder uitwerking. In menig hart in deze nederduitsche streken vond de wekroep tot duitsche zelfbezinning en eenheid levendigen weerklank. De stem van het bloed was ook hier ontwaakt en zou van nu af aan niet meer tot zwijgen komen, al mocht het dan van tijd tot tijd den schijn hebben, alsof zij verstikt was.

Telkens weer heeft in de 19e eeuw het ontwaakte Rijksbewustzijn in Nederland een voorstoot in de werkelijkheid gedaan en openbaarde zich hier het begin van een politiek streven. Op sommige tijden zou men zelfs van een, zij het ongeorganiseerde, grootduitsche beweging kunnen spreken.

Reeds in 1813 bij de bevrijding van het fransche juk gingen er stemmen op om de nederlandsche souvereiniteit binnen het kader van een grootduitschen bond te herstellen. Voornamelijk het verzet van Engeland en van den pretendent Willem van Oranje-Nassau en dat toen verhinderd.

Terwijl over onze Oostgrens de Burschenschaft-beweging Duitschland in den gloed van een geestdriftigen volkschen opstandingswil zette, klonk hier in Nederland de manende stem van den nederlandschen diplomaat-dichter P. H. A. J. baron Strick van Linschoten, wiens in 1818 verschenen werk „Vetraute Briefe während eines Durchflugs durch einen Theil der nördlichen Provinzen des Königreichs der Niederlande", waarin hij de Nederlanders aan de verplichtende banden des bloeds en der historie met het duitsche Geheel herinnerde en in scherpe woorden het particularisme, de „nationunculus"-mentaliteit hekelde, hier te lande veel beweging veroorzaakte. Zijn in dit werk afgedrukte gedicht „An die Holländer" is één van de machtigste monumenten van het bloedsontwaken in ons nederduitsche volk. Hij stelt daarin den Nederlanders de vraag:

„Wie? Könnt Ihr nicht des Dünkels Stolz besiegen?
brüstet mit Selbständigkeit Ihr Euch?
Was schwerer wiegt, muß schwerer wiegen,
Und besser ist es doch, als Glied vom Mutterreich
Denn Einzeln dazusteh'n und mit hochmüth'gen Grillen
Im Wahn — nicht in der That — zu haben einen Willen."

„Wie? Deutsch zu seyn, dünkt Euch, selbst Deutsche, eine Schand?" roept hij uit, en vervolgt: „....ist ein Bruderband denn je der Schande Quell?" Hartstochtelijk herinnert hij aan de innige volksche verbondenheid tusschen het volk der Nederlanden en het Rijk en roept de Nederlanders op:

„Bataver! kehrt zurück in Eurer Mutter Schoos!
Nur so könnt wieder Ihr das hohe Glück erwerben,
Nur hinterlassen so den Hauptschatz Euren Erben,
Das grosse Gut, um welches blos
Im achtzigjähr'gen Kampf das Blut der Väter floß,
Den Segen, frei zu leben, frei zu sterben!"

En hij stijgt tot de hoogte der grootste herauten der alduitsche eenheid, als hij verkondigt:

„So kannst du wieder in der deutschen Perlen Reih'n
Die schönste in der heil'gen Kaiserkrone seyn.
Der untre Zweig der deutschen Eiche
Muß, wie der Gipfel, sich der edlen Deutschheit weih'n.
Was von der deutschen Eiche gillt, soll gelten
Vom Vater Rhein. Sein Quell thu', wie sein Mund,
Die Schweiz und Niederland, an alle Welten,
Den deutschen Ursprung und den deutschen Ausfluß kund!
Vom Hochbebirg herab bis in des Meeres Wogen
Sey Deutschlands Strom allein durch deutsches Land gezogen,
Bezeichne überall der deutschen Völker Bund."

Toen in 1830 het fransche imperialisme moeilijkheden tusschen Holland en de zuidelijke Nederlanden in het leven riep, vermeerderden zich de stemmen, die Nederland tot aanleuning en zelfs tot aansluiting aan Duitschland opriepen. Het ging hier volstrekt niet om weinig op den voorgrond tredende particuliere personen, maar zelfs hooge regeeringsambtenaren en ministers hadden daaraan deel. Wij herinneren er slechts aan, dat de nederlandsche minister van financiën zich in 1834 voor de toetreding van Nederland tot de juist in het leven geroepen Duitsche Tolunie verklaard had en als eenig beletsel den onwil van zijn koning had genoemd (Vgl. G. K. Anton „Ein Zollbündnis mit den Niederlanden", blz. 4).

Ook na de oplossing van de belgische kwestie bleef er in Nederland een richting, die voor een toenadering zelfs tot Pruisen opkwam (zie Van Hamel „Nederland tusschen de mogendheden", blz. 412). Wanneer men bedenkt, dat voor den doorsnee-Nederlander van heden Pruisen het toppunt van militarisme en tyrannie uitmaakt, springt de beteekenis van zulk een beweging duidelijk in het oog.

De verdienstelijke staatsman J. Corver Hooft, die geruimen tijd de 1e en 2e Kamer gepresidieerd heeft en om zijn verdiensten later tot Staatsraad werd benoemd, verklaarde in 1837 in de Tweede Kamer: „Ik zou het als een zegen beschouwen geheel in het Duitsche Rijk opgenomen te worden en naast Pruisen te staan."

In de veertiger jaren, toen er weer een golf van volksch ontwaken en eenheidsverlangen over Duitschland ging, die tot de revolutie van 1848 en daarmee tot een nieuwe faze op den weg naar de duitsche éénwording leidde, vond deze beweging ook in ons nederduitsche volk weerklank en vermeerderden zich de stemmen die op den samenhang met het duitsche volk wezen en op de noodzaak van vereeniging, teneinde ons rechtmatige aandeel te hebben aan de grootsche opvaart van het duitsche volk. Zóó sterk werden deze stemmen, dat een in 1849 verschenen brochure, gericht tegen hen „die het vaderland in het Duitsche Rijk willen doen opgaan", constateerde, dat er in Nederland een „partij van Germanisten" bestond.

In 1845 zond de deventersche hoogleeraar Prof. P. Bosscha zijn brochure „Neerlands Toekomst, aan mijn landgenooten ter overweging voorgesteld" in het licht, die de publieke opinie in die dagen in buitengewone mate heeft beziggehouden. Dit geschrift wordt gedragen van brandende zorg om de heimat en van geestdrift voor haar taak in Het Rijk. Naast het reeds genoemde gedicht „An die Holländer" van Strick van Linschoten vormt dit geschrift van Bosscha de schoonste noordnederlandsche bekentenis tot Het Rijk in de 19e eeuw en is van echt volkschen geest, die modern aandoet, vervuld. Bosscha's woorden zijn ook op den dag van vandaag nog hoogst actueel. Enkele willen we hier weergeven:

„De Duitsche geest, wij mogen het niet voorbijzien, heeft eene nieuwe ontwikkeling gekregen en streeft naar een grootsch doel. Naar Duitschland, naar Duitschland zij uw blik gewend en een nieuw tijdperk van bloei en welvaart staat voor u geopend te worden."

„... Dat onze oorsprong als Duitschers, onze ligging, gelijk ook onze zeden en onze natuurlijke geaardheid ons hier wijst op datzelfde Duitschland, waarvan wij ons eens op goede gronden hebben afgescheurd, maar hetwelk thans in vele opzigten met ons op dezelfde hoogte staat, dezelfde belangen met ons heeft, en dus voor ons een natuurlijke bondgenoot is geworden."

„Eerst dan wanneer de nood groot geworden zal wezen, de geldzakken geledigd, de onbuigzaamheid van de kleingeestige handelsbekrompenheid door honger en kommer vermurwd en gebroken is, dan zal Nederland tot zichzelf inkeeren, want daar alleen kan het hulp en troost vinden. En het zal, heeft het bij zich de sluimerende vonk ontdekt, in zichzelf eenen onverderfelijken kern, een vruchtbaarmakend beginsel hebben, door welks ontwikkeling het weder groot en bloeijend zal worden. Dat beginsel is echter geenszins de oude Nederlandsche nationaliteit, de Duitsche provinciegeest, welke zich juist in zijne afgezonderde ontwikkeling ongeschikt getoond heeft om een staatsgeest te zijn, en veeleer tot eene armoedige sap- en krachtelooze plant is opgeschoten. Het is veelmeer de Duitsche nationaliteit, waarvan Nederland zich heeft losgescheurd, welke zoowel tot zijn eigenlijke wezen behoort, als zij alleen in staat is den verdorden tak weder in het leven te roepen en te doen tieren. Dat Nederland in zijnen boezem de toonen weder doe opklinken, dat het de herinneringen zijner jeugd weder oprakele, dat het weder erkenne, van welken naam, van welken geest, het zijnen oorsprong ontleene: het worde weder Duitsch.

„**Hoe** de Nederlandsche **Staat** weder Duitsch worden moet, dit wagen wij niet te bepalen... Wij appelleren slechts aan het Nederlandsche **volk**, en verlangen, dat het zich, gedachtig aan zijnen Duitschen oorsprong, weder op Duitsche wijze loutere en zuivere, zich door een Duitsch leven en denken weder verjonge en tot bloei en leven brenge: zijn waar belang zal dan duidelijk genoeg voor den dag komen en zigtbaar op een naauwe verbintenis met Duitschland heenwijzen: de vorm zal zich van zelve vinden. Met de loutering en zuivering zal aan Nederland niets ontnomen worden, 'twelk aan hetzelve eigendommelijk is, maar zijn ware eigendommelijkheid zal daardoor eerst hare ware eer en beteekenis erlangen."

„Nederland worde dan weder Duitsch, het voele en denke weder Duitsch, het sluite zich bij Duitsche literatuur en wetenschap aan, het voede zijne jeugd Duitsch en grondig op."

„Als zich dan het Nederlandsche volk zoo weder als Duitsche stam voelen leert, als het met de groote, geestige eigenschappen van het moederland vervuld en op nieuw verlevendigd wordt, dan zal het ook eerlang weder een vasten politieken bodem, een vast politiek beginsel winnen, den bodem en het beginsel van het gemeenschappelijk Vaderland."

Een paar jaar later, in 1847, stelde de bekende Prof. P. J. Veth in een geestdriftig betoog in „De Gids" naar aanleiding van het te Arnhem gehouden derde Nederrijnsch-Nederlandsch Zangersfeest ons volk voor de vraag: „Zijn wij niet bloed van Duitschlands bloed en been van zijn gebeente? Ruischt niet dezelfde wel in de diepten ook van ons gemoed?" en wees er in profetische woorden op, dat „Duitschland in zijn hier en daar ontwakend en in de materiële en morele belangen zijner bevolking gegrondvest streven naar afwerping van alle banden, die zijn politiek en industrieël leven belemmeren en drukken en naar vereeniging onder eene banier van allen, die uit Duitschen stam gesproten zijn, eene grootsche toekomst te ge-

moet" ging, doch dat „het zijn doel niet (zou kunnen) bereiken, zijne droomen geene werkelijkheid (zouden kunnen) worden, zonder de toetreding van Nederland." Een volkomen samensmelting met Duitschland — de natuur der onderlinge betrekkingen gedoogde geen andere vereeniging. „En daarom is elke schrede tot verbroedering met Duitschland ook eene schrede tot verloochening onzer eigene Hollandsche nationaliteit, die zich noodwendig tot het bewustzijn onzer eenheid met de grootsche Duitsche natie moet verruimen."

En het jaar daarop pleitte een nederlandsch hoofdofficier in een brochure „France, Italie, Allemagne, Pays-Bas" voor de aansluiting van Nederland bij het omhoogstrevende Duitschland: „Een vereend, krachtig en machtig Duitschland is in het europeesche belang. Wat in Duitschland gebeurt, is het beslissendste feit van onzen tijd. Het is duidelijk, dat wij een nieuwe aera ingaan.... Onder de middelen (om de eventualiteiten, die ons bedreigen, te ontgaan) is er één, dat den ernstigen menschen, die zich met de toekomst van hun land bezighouden, niet is kunnen ontgaan: dat van de innige vereeniging met dit ééngeworden Duitschland."

Toen dan in Duitschland in de Revolutie van 1848 een nieuwe beweging voor vrijheid en eenheid zich een weg baande, kwam het ook in een deel der Nederlanden, en wel in de provincie Limburg, tot duitsch-revolutionaire uitbarstingen, die evenwel na eenig aarzelen door hollandsche troepen bedwongen zijn. Het duitschbewustzijn was in Limburg steeds zeer sterk gebleven; men voelde daar duitsch en niet nederlandsch. Daar kwam bij, dat het land door de nederlandsche regeering stiefmoederlijk behandeld was. Ook thans trachtte deze door maatregelen van willekeur het zich verheffende duitsche bewustzijn te onderdrukken.

Toen in Limburg de eerste demonstraties voor de revolutie begonnen, geloofde de regeering nog de beweging van de provincie te kunnen afhouden door de uitgeschreven verkiezingen voor de Frankforter Nationale Vergadering (Limburg behoorde sinds 1839 ook tot den Duitschen Bond) te verbieden. Doch omdat zij zich op den duur niet tegen de steeds sterker wordende eischen van de Limburgers verzetten kon, zonder zich al te duidelijk aan onrecht schuldig te maken, verordende zij de verkiezingen voor 28 April 1848. De uitslag van deze verkiezingen was een overweldigende overwinning voor de duitsche partij. Limburg zond twee grootduitsch gezinde vertegenwoordigers naar het Frankforter Parlement. De vreugde over dit succes leidde tot nieuwe grootduitsche demonstraties in geheel Limburg. In Sittard werd de eerste zwart-rood-gouden vlag geheschen. De hollandsche regeering gaf bevel, de vlag weer in te halen. Ook op andere plaatsen uitte zich de stemming der bevolking in soortgelijke demonstraties. De Limburgers vergeleken hun situatie met den toestand van Sleeswijk-Holstein en hun vrijheidswil werd door het voorbeeld in het Noorden gesterkt. De energieke eischen van de Limburgsche afgevaardigden, onder welken de aanvoerder der grootduitsche beweging in Limburg, Baron van Scherpenzeel-Heusch, aan het frankfortsche Parlement vonden echter slechts na veel aarzelingen weerklank. Pas den 19en Juli besloot de Nationale Vergadering op het aandringen van Van Scherpenzeel-Heusch tot de algeheele losmaking van Limburg van Nederland. Dit besluit, waarnaar zij met verlangen hadden uitgezien, werd door de Limburgers met gejubel gevierd. Doch achter het besluit stond geen werkelijke macht en zoo moesten de Limburgers het machteloos toezien, hoe de nederlandsche regeering Limburg militair liet bezetten, om de afscheiding te beletten. De binnenrukkende troepen maakten een einde aan den bevrijdingsjubel der Limburgers. Ieder dorp kreeg inkwartiering. De duitsche beweging werd met geweld onderdrukt.

Ook in de zuidelijke Nederlanden maakte zich in de veertiger jaren een grootgermaansch verlangen bemerkbaar en verschafte zich, door de autoriteiten officiëel ondersteund, lucht in de verbroederingsfeesten van de vlaamsch-duitsche zangersbeweging. In deze beweging speelde de limburgsche dichter J. M. Dautzenberg, geboortig uit Heerlen, een leidende rol. Wondermooie, duitsche liederen zijn van hem afkomstig. Wij noemen slechts „Onze stamboom", waarin hij „Duitschlands eikeboom"

AAN ONZE SOLDATEN

Zijt gij ook gevallen,
Makkers, aan het front,
Helden, - honderdtallen -
stond, na stond-
tòch staat gij te bloeien
in 't Germanendom,
zal uw Daad volgroeien
onder 's hemels dom.

Zijt gij ook gevallen
op een verre grens,
bij uitheemsche wallen
op der Joden wensch,
tòch rijst uw gestalte
boven allen Tijd,
kondigt 's Volks gehalte
tot in Eeuwigheid!

Zijt gij ook gesneuveld,
ligt begraven stil -
eenzaam overheuveld
om der Britten wil -
tòch staat steeds uw glorie
bóven elken grond,
kondigt 's Volks victorie
met gesloten mond!

Rood bloeit gij soldaten
in ons bloedrijk hart;
kuisch zijn uw gelaten
droomrein en doorstard!

Marcel van de Velde.

bezingt, die reikt „van de Donau tot aan de Noordzee", en het gedicht „Duitsch en Vlaamsch", welks aanhef aldus luidt:

O Moederspraak, du bist my waard
En lief als geest en goed.
Dy hang ik aan met trouwen aard,
Met zuiver jonglingsbloed.
Des Vaderlands eerwaarde schoot,
Dien Arndt bezong, is breed en groot,
En wie 's lands grootheid af kan meten,
Zal dy, myn wellust, nooit vergeten.

Het doelbewuste, succesvolle optreden van Duitschland in 1870 en de stichting van het vereende Duitsche Keizerrijk wekte ook in Nederland stroomen van geestdrift en deed opnieuw de schijnbaar ingesluimerde Rijksgedachte ontwaken. De beweging nam in het volk en in intellectueele kringen zulk een omvang aan, dat er van liberalistische zijde een tegenbeweging op touw werd gezet. „Wat voor weinige jaren ongerijmd scheen, is thans zoo ongewoon niet, te weten dat men de mogelijkheid eener annexatie bespreekt en over de gevolgen beraadslaagt," constateerde Mr. O. W. Star Numan in de „Protestantsche Bijdragen" in 1872. „De een droomt van een soort bondgenootschappelijke vereeniging met Duitschland, dat de zorg voor onze defensie ter zee en te land zou op zich nemen en ons diplomatiek vertegenwoordigen, maar waarbij wij toch ons „afzonderlijk bestaan", onze „taal" en ons „volkswezen" zouden behouden. Een ander, de zaken meer praktisch inziende, verkondigt als zijn geloof, dat Nederland zich in Duitschland verliezen moet gelijk eene rivier in den oceaan", schreef verontrust het tijdschrift „De Gids" in Dec. 1870.

In 1879 trad een voormalig lid van de Tweede Kamer met een brochure „Nederland bij Duitschland ingelijfd" op voor een onvoorwaardelijke aansluiting van Nederland bij het Duitsche Rijk en Multatuli, voor wiens groot-denkenden geest de enge burgerlijkheid van dit kleine land te benauwend geworden was, noemde de gedachte van een (volgens hem onvermijdelijke) „vereeniging met Hoog-Duitschland" „een standpunt, dat zeer wel te verdedigen is en dan ook reeds veel aanhangers heeft." („Ideeën", 1876)

Rond de eeuwwisseling verhief zich een nieuwe golf van bezinning op de lotsverbondenheid met het duitsche volk. Zij kristalliseerde zich ditmaal tot een beweging ten gunste van een tolunie met Duitschland. Allerwege werd het vraagstuk van een tolverbondenheid druk bediscussiëerd, waarbij niet alleen economische, doch ook politieke argumenten daarvoor naar voren werden gebracht.

Ook gedurende den oorlog 1914—18, toen het land met antiduitsche propaganda overstroomd werd, stond een groot deel van het volk nog aan Duitschlands zijde. Vele meer of minder duitschgerichte Nederlanders sloegen met brandende zorg de noodlottige uitwerking der antiduitsche hetze gade en schaarden zich om het weekblad „De Toekomst", dat vier jaar lang voor Duitschlands eer en aanzien op de bres heeft gestaan en met alle krachten een vervreemding tusschen het nederlandsche en het duitsche volk heeft trachten te verhinderen. Mannen als Prof. Dr. Labberton, Prof. Dr. Adama van Scheltema, Dr. Molenbroek, Prof. Dr. Sleeswijk, Prof. Dr. R. S. Steinmetz en Prof. Dr. Jhr. van der Wijck schaamden zich niet voor hun duitschgezindheid en hadden den moed, zich voor de door het bloed gegeven lotsverbondenheid van Nederland met Duitschland in te zetten.

„En Nederland?" schreef Prof. Labberton in 1915. „Eenmaal was het duitsch-individualistisch genoeg om zich van het Rijk los te maken. Zijn toekomst hangt af van de vraag, of het duitsch-synthetisch genoeg zal zijn, om zijn particularistisch wantrouwen te laten varen en zijn vrijheid veilig te achten in de hoogere eenheid, die in wording is. Dit zal alleen dan mogelijk zijn, als ook hier die verdieping van het persoonlijkheidsbegrip veld wint, waardoor vrijheid niet langer synoniem blijft met ongebondenheid, maar de zelfstandige enkeling integendeel in zich zelf de hoogste wet, de diepste binding vindt: „Das Gesetz nur kann uns Freiheit geben."

Ook buiten het weekblad „De Toekoms gingen er stemmen in den zelfden geest op. Zo schreef de bekende strijdvaardige arts en publicist Van Dieren in 1915 in een brochure: „Ik ben ervan overtuigd, dat de Duitschers en de Nederlanders door hun stamverwantschap, hun overeenkomstige taal, zeden, gewoonten en geaardheid, en óók door de geographische ligging van hunne landen, zóóvele gemeenschappelijke belangen hebben, dat eenige aansluiting op den duur noodzakelijk zal blijken". En deze overtuiging werd in de conservatieve kringen door velen gedeeld.

Toch kreeg tegen het einde van den oorlog de antiduitsche hetze steeds meer de overhand. Een openlijke behandeling van onzen samenhang met het duitsche volk en de daaruit voortvloeiende opgaven was niet meer mogelijk. In de jaren, die op den wereldoorlog volgden wierp de openbare meening zich uit reactie op den doorgestanen, doch zelf niet meegestreden oorlog in een mateloos internationalisme.

Maar weer opnieuw verhief het bewustzijn der lotsverbondenheid zich in de Nederlanden met ongekende kracht. De roepstem van Adolf Hitler, den van God gezonden wekker en leider van alle Duitschers, heeft ook in den nederduitschen stam der Nederlanden een sterken weerklank gevonden en het ziet er naar uit, dat ditmaal het ontwaken der lotsverbondenhei dat zich in haast alle lagen van het volk o wederstaanbaar voltrekt, niet meer zal ter ebben, maar definitief zal wezen. Het naalsocialisme van Adolf Hitler heeft h derlandsche volk opnieuw voor zijn d germaansche bezinning geplaatst. Nog poogt het grootste deel van het volk, door vooroordeelen en hitserij gedreven, deze beslissing te ontgaan; alle het Duitchdom vijandig gezinde machten in ons land en daarbuiten helpen het daarbij. Doch van dag tot dag neemt het aantal dergenen toe, die den zin van dit oogenblik verstaan en inzien, dat deze beslissing waarvoor ons volk thans door de wereldgeschiedenis geplaatst is, wellicht zijn laatste kans is. Wie hiervan doordrongen is, kan niet anders dan ernaar streven, zijn volk ter wille van zijn toekomst tot een beslissing te dwingen. Want als het nederlandsche volk voor de groote bloed- en lotsgemeenschap, waartoe het tezamen met het duitsche volk van nature geroepen is, verloren gaat, zal het ook voor zichzelf verloren zijn.

R. W. DAHMEN VON BUCHHOLZ:

Multatuli en de Vrijmetselarij

EEN der meest beproefde — en daarom vlijtig toegepaste — middelen om haar tegenstanders schaakmat te zetten is wel het bekend maken van de namen van hen, die tijdens hun leven deel hebben uitgemaakt van de broederschap der vrijmetselaren. Met zorg kiest men die namen uit, waaraan een zekere klank, een nimbus, is verbonden.

Het gevolg daarvan is, dat de profane wereld, kennis nemend van de aantijgingen tegen de vrijmetselarij, tot de slotsom moet komen, dat de geuite beschuldigingen wel onjuist moeten zijn. Verblind door de openbaar gemaakte namen komt de massa er toe de beschuldigingen als vuigen laster te verwerpen en de aanklagers als lasteraars te verguizen. Immers, zoo redeneert de domme massa, het genootschap der vrijmetselaren kan niet zulke slechte doeleinden hebben, als men believt te vertellen en kan niet die misdaden hebben begaan, als wordt voorgesteld, daar anders dergelijke hoogstaande menschen nooit lid van dat genootschap waren geworden en.... gebleven.

Deze taktiek heeft der vrijmetselarij nimmer windeieren gelegd. Niet alleen werd op die wijze een aanval afgeslagen, doch tevens propaganda gemaakt voor de instelling, zij het dan ook op.... misdadige wijze.

Niet zonder reden worden voor een dergelijk doel de namen gebezigd van overleden broeders. Zij toch kunnen zich niet meer verzetten tegen het gebruik — zelfs misbruik — dat van hun namen wordt gemaakt en vrijwel niemand stelt er voldoende belang in te onderzoeken, of deze namen terecht door de loge worden genoemd.

Het is vanzelfsprekend, dat de vroegere propagandist der nu ontbonden vrijmetselarij in Nederland, A. L. F. Faubel, in zijn geschrift: „De Vrijmetselarij — Oorsprong, Wezen en Doel" dit van ouds beproefde middel heeft toegepast. Meer dan twee honderd namen van „overleden" broeders worden daar in dorre opsomming als lokmiddel voor de orde gegeven. Als zij het zouden weten, zouden velen stom verbaasd zijn „de se trouver ensemble".

In de lijst is onder het hoofd: Kunsten, wetenschappen, een naam opgenomen, welke nog steeds voor een deel van het Nederlandsche volk meer dan een klank is. De drager van dezen naam, Multatuli, zou van woede in zijn graf omkeeren, indien hij op de hoogte zou komen van het misbruik, dat Faubel van zijn naam heeft gemaakt, temeer daar laatstgenoemde zeer goed weet, dat Douwes Dekker een afkeer had van alles, wat met de loge te doen had.

Was Multatuli vrijmetselaar?

Begrijpelijk is het, dat de revolutionnaire geest en hemelbestormer, Douwes Dekker, zich gedrongen voelde tot de orde toe te treden. Maar al is men lid van dit genootschap, daarom behoeft men nog geen werkelijk vrijmetselaar te zijn, integendeel!

Zoo was het ook met Douwes Dekker het geval.

Zijn oordeel omtrent de loge vindt men in een schrijven van hem d.d. 29 Juli 1863, door Mevrouw Douwes Dekker-Hamminck Schepel gepubliceerd in „Brieven van Multatuli", 1862—1863, Amsterdam-W, Versluys — 1892 ,blz. 191 t. m. 194).

Hij schreef:

„De vrijmetselarij stelde zich ten doel zich te verzetten tegen geweldenarij en had dus te strijden tegen koningen en priesters. Hare middelen waren: verlichting: mededeeling van kennis, uitroeien van vooroordeel, kortom haar doel was, of ALTHANS MEN GAF VOOR, DAT HET DOEL WAS: HET GOEDE.)*

Natuurlijk wilde ik weten, wat zij uitvoerde en hoe? Ik sloot mij aan en BLEEF EVEN WIJS. IK VOND PRAATJES, WAUWELARIJ, PHRASES. ,De broeders moeten elkander liefhebben.' Ei, de broeders laten elkaer in den steek, precies als die andere broeders, de christenen. IK KLAAGDE OVER TELEURSTELLING, ZOOWEL WAT AANGAAT MIJNE WEETGIERIGHEID (IK HAD GEMEEND IETS NIEUWS TE HOOREN) ALS TEN OPZICHTE HUNNER HANDELINGEN, VAN HUN INGRIJPEN IN 'T RADERWERK DER ZAMENLEVING. Altijd kreeg ik ten antwoord, wat zij in de middeleeuwen gedaan hadden. ,En nu, vraagde ik, nu? Er is veel te doen!'

Ook werd mij tegengeworpen, dat ik nog zoo jong was (Jong style fr. maçon, wil zeggen: laag in rang.)

,Goed, ik wil klimmen in rang!' En dat deed ik. Ik werd van leerling gezel, van gezel meester en bleef even wijs (d.i. onwijs) en even onvoldaan."

Opmerkelijk is het, dat Multatuli, ondanks al zijn scherpzinnigheid, niet bemerkt heeft, dat de loge hem — als zoo vele anderen — opzettelijk misleidde.

Als geheim genootschap heeft de vrijmetselarij een geheim doel, wat slechts aan de werkelijk ingewijden bekend is. Teneinde dezen uit het groot aantal adepten uit te kunnen zoeken, dient het fijn vertakt gradenstelsel. De werkelijk bruikbare krachten worden hierdoor als 't ware uitgezeefd en in de gelegenheid gesteld de leidende posten in de broederschap te bezetten. Het gradenstelsel dient tevens om degenen, die niet gewenscht zijn, op een dwaalspoor te brengen en onschadelijk te maken. Onbevredigd over de in de loge opgedane ervaringen worden zij steeds opnieuw verlokt met de voorspiegeling, dat het ware geheim eerst in de hoogere graden kan worden meegedeeld. Zonder dit huichelachtig spel te bevroeden, trapte ook Douwes Dekker in de hem gestelde val!

Hij vervolgt zijn schrijven:

„Als ge maar wat ouder was!" zeiden zij.

Goed, ik wil ouder worden.

En ik werd, ja wat al niet, Mimi! ridder van dingen, die ik al vergeten ben, schots ridder, ridder van 't oosten, van 't zwaard, van den drommel en z'n heele familie.

Maar IK BLEEF EVEN WIJS. Op z'n hoogst leerde ik hoe die ridders elkaer aanspreken en groeten, welke hunne symbolen zijn, hoe ze hun mantels dragen.... MAAR VAN DE WIJZE HOE IK ALS RIDDER VAN DIT OF DAT TE STRIJDEN HAD VOOR 'T GOEDE... NIETS!

Althans nooit iets wat niet evengoed kon geschieden zonder die ridderschap. Geen zweem van verbond, van zamenwerken tot één doel, van magt door eendragt. Daarop doelt ook die passage in de kruissprook.

,vrije metselaren
Die over 't goede, schoone
woorden spreekt
Maar u onthoudt van strijden,
tegen 't kwaad;
Gij, die u kindren noemt der
weduw, maar uw hand
Niet uitsteekt om het kruis te
dragen van haar zoon,'

(Kinderen der weduw noemen zij zich; waarom, van welke weduw weet ik niet.)

Eindelijk werd ik souverein prins van 't rozekruis, met EVEN WEINIG SATISFACTIE ALS BIJ DE VORIGE PROMOTIEN. ZELFS WEET IK NIET EENS WAAR 'T PRINSDOM LIGT. Er zijn er, die meenen, dat we de opvolgers zijn van de Johanniter ridders, anderen zeggen van de secte der Esséers, waartoe Jezus zou behoord hebben, en Joseph van Arimathea en Johannes de dooper en Nicodemus. MAAR DE HEELE WARBOEL KAN ME NIET SCHELEN. 'T IS EEN BEDORVEN TROEP."

Ondanks dit, zijn eigen, oordeel over de loge Multatuli voor te stellen als een vooraanstaande vrijmetselaar is meer dan huichelarij; het is bedrog in de ergste mate, dat slechts diende om de goêgemeente omtrent de doelstellingen der loge zand in de oogen te strooien, opdat het volk met open oogen den ondergang tegemoet zou kunnen worden gevoerd, een ondergang, zooals de Russische volkeren dezen hebben leeren kennen.

Intusschen blijkt uit dit schrijven wel heel duidelijk, welk een geestelijke verwarring in de gelederen der vrijmetselaren heerscht. Dat dit alles tot de taktiek der orde behoort, heeft Multatuli echter niet begrepen, hoewel hij — oppervlakkig geoordeeld — van het hout was, waaruit men vrijmetselaars maakt. Al was hij lid, van de vrijmetselarij begreep hij niets, wat zeer duidelijk blijkt uit een volgend deel van zijn schrijven, waarbij hij zich beklaagde, dat de werkzaamheden der loge zich slechts bepaalden tot het uitoefenen van liefdadigheid:

*„Want tot zooiets bepalen zich de heeren. Je zult wel zeggen, en ik ook, dat men dit wel doen kan zonder Salomo of Hiram **). Juist, en dit is dan ook mijn griet, dat zij zoo geheel zijn afgeweken van de primitieve instelling. DE VRIJHEID VAN DENKEN IS VERLOREN GEGAAN. IN SOMMIGE LOGES HEEFT MEN ZELFS ISRAELIETEN UITGESLOTEN, GEHEEL TEGEN DEN AARD DER ZAAK DIE KOSMOPOLITIES IS. EN FLINKHEID VAN HANDELEN IS FINAAL VERLOREN GEGAAN, SEDERT MEN DEN NIEUWELINGEN DURFT INSCHERPEN, DAT ,POLITIEK LIGT BUITEN DEN KRING DER METSELARIJ'!*

Niet in alle landen is men zóó bekrompen geworden; MAAR IN HOLLAND IS 'T EEN ELLENDIG JABROERIG TROEPJE GEWORDEN.

Die heele uitsluiting van politik is niets dan de zoo gewone lafhartigheid die bang is zich te stoten aan gezag en dus blyven daardoor juist alle verkeerdheden in wetten en zeden, die gesteund worden door dat gezag, buiten bereik.

IK HEB BIJ DE BROEDERSCHAP NIET DEN MINSTEN STEUN GEVONDEN. OOK HEB IK DIEN NIET GEVRAAGD, MAAR WEL WAS 'T HAAR PLIGT GEWEEST, ZY DIE VOORGEEFT ZICH TE WYDEN AAN MENSENREGT."

De vrijmetselarij, welke een wereldomspannende organisatie is, moet haar werkzaamheden aanpassen aan den aard der bevolking der landen, waarin zij werkt. Zij zou anders geen invloed in de volkeren kunnen verkrijgen en haar doelstellingen zouden van den beginne af tot mislukking zijn gedoemd. Is een volk anti-joodsch, dan volgt uit deze stelling, dat de loge dit oorspronkelijk ook moet zijn; op den duur slaagt zij er toch wel in het volk te verjoodschen. Zoo heet het ook, dat de loge wereldburgerlijk, cosmopolitisch is; men kent hiervan voorbeelden, doch eveneens het tegendeel. Dit is begrijpelijk, als men maar weet, dat de vrijmetselarij in haar huidigen vorm van Engelschen oorsprong is en het middel om Brittannië de wereldheerschappij te verschaffen. De wereldburgerlijke gedachte der loge, buiten Engeland gepropageerd en in praktijk gebracht, vernietigde de volkskracht (Frankrijk is het sprekende voorbeeld), maar in Engeland zelf was en is deze gedachte „taboe". Daar weigert men Negers in de loge op te nemen en erkent men loges, die dit wel doen, niet als „regelmatig"; slechts vooraanstaande Aziaten worden als lid opgenomen, om des te zekerder de Indische volkeren te kunnen overheerschen. Dit alles is

(Vervolg op pag. 14)

**) Deze alsmede de volgende hoofdletterzettingen van schrijver.*

***) Bouwheer en -meester van den tempel van Jeruzalem*

Nieuws uit het Rijk

......En het volk moest hongerlijden

Door Duitschland beweegt zich tegenwoordig de rondtrekkende tentoonstelling „Het Sovjetparadijs", welke aan de hand van afbeeldingen, modellen, buitgemaakte stukken en grafische voorstellingen een overzicht geeft omtrent de mogelijkheden en onmogelijkheden in de Sovjet-Unie. Ofschoon de samenstelling ook een sterk tendentieus karakter draagt — hetgeen men den Duitschers in verband met de verbitterde worsteling in het Oosten ternauwernood kwalijk nemen kan — zoo wordt er per saldo toch voldoend tastbaar materiaal uitgestald, dat glashard tegen het wezen van het Bolsjewisme pleit. De talrijke afgebeelde en plastische voorstellingen aangaande het leven der Sovjets werden waarheidsgetrouw volgens de waarnemingen van Duitsche soldaten vervaardigd. Zij verschaffen ons ontstellende indrukken omtrent de toenemende ellende onder een volk in een land, dat — zooals eveneens op deze tentoonstelling door monsters en tabellen wordt aangetoond — rijker met grondstoffen en levensmiddelen is gezegend dan eenig ander land in Europa. Reeds sedert tal van jaren werd daarginds een tegen de kultuur van het Avondland gerichte gigantische wapening doorgedreven en het volk moest hongerlijden. Door grafische voorstellingen wordt aangegeven, hoe steil de kromme lijn der wapening vooral tusschen 1936 en 1941 omhoog gegaan is. De buitgemaakte wapens en het uitgestalde oorlogstuig geven ons een — naar onze opvatting trouwens nog maar slechts vrij zwakke — voorstelling omtrent de uitrusting van het leger der Sovjets.

Met bijzondere nauwkeurigheid uitgevoerd zijn de voorstellingen aangaande de geschiedkundige betrekkingen tusschen het naburige Oosten en het Avondland. Hieruit blijkt, hoe de uitgestrekte en dunbevolkte Russische vlakten in de tweede en derde eeuw de Gothen en in de negende en tiende eeuw de Noormannen en andere Germaansche volksstammen opnamen, die uit het Noorden van Europa komend, daar het begin van de beschaving brachten, terwijl omgekeerd de stormloop van de Hunnen (vierde en vijfde eeuw), van de Awaren (6e tot 8e eeuw) en van de Mongolen (dertiende eeuw) uit het Oosten kwam opzetten, alles wat leefde onder de hoeven hunner paarden verpletterend en telkens tot ver in Middel-Europa doordrongen. In buitengewoon bloedige veldslagen moesten deze woeste horden tot afdeinzen worden gedwongen. Een vergelijking tusschen die vervlogen tijden en het tegenwoordige gebeuren licht dus voor de hand. De tentoonstelling geeft voorts een uitvoerige schildering van de joodsche invloeden, die in den huidigen Sovjetstaat en bij alle mogelijke revoluties aan den dag komen en uitgaand van de onrusthaarden in Rusland, zich al sedert tientallen van jaren over de geheele aarde voortwoekeren. Zoodoende krijgt men een afgerond beeld omtrent de nauwelijks te realiseeren gevaren, die het Avondland en zijn kultuur van uit het Aziatisch ingestelde Oosten van ons aloude werelddeel bedreigen, gevaren, die onder het plengen van de zwaarste offers en door het inspannen van alle krachten tegenwoordig door de Duitschers en hun bondgenooten worden bestreden.

Het Posener hoteldorp en de muziekweek in Warthegouw

De Warthegouw — opnieuw door de Duitschers ontsloten en thans in volle economische en kultureele opkomst — heeft te sukkelen met een nijpend gebrek aan hotelruimte, ofschoon reeds sedert 1939 druk wordt gewerkt aan het bouwen van accomodatiegelegenheden. Als uiterst doeltreffend en aantrekkelijk heeft zich derhalve het in gebruik nemen van het Posener tentoonstellingsdorp voor hoteldoeleinden getoond. Dit dorp, aangelegd in den trant van het Olympische dorp bij Berlijn, werd indertijd opgezet voor de intusschen voor onbepaalden tijd uitgestelde groote landbouwtentoonstelling „Die goldene Aehre". Het bestaat uit een stuk of vijftig houten huizen, die elk 31 vertrekken bevatten, zoodat er 1500 tot 1600 menschen onderdak kunnen worden gebracht. De verschillende gebouwen dragen telkens den naam van de groote Duitsche stad, die het peetschap van zoo'n huis op zich heeft genomen en voor de inrichting heeft zorggedragen.

Het Posener hoteldorp, dat tegenwoordig op een eigen postkantoor kan bogen, is bovenal tot zijn recht gekomen, toen er in de hoofdstad van de Warthegouw zoo'n groote toevloed van belangstellenden voor de „Kriegsmusikwoche Posen" kwam opzetten. Deze muziekweek heeft in het teeken van den Duitschen meester Hans Pfitzner gestaan, die de meeste voorstellingen bijwoonde en het feestelijk slotconcert zelf dirigeerde. Gedurende deze week werden er in de Warthegouw twaalf muziekscholen geopend en een gouwmuziekprijs toegekend. Alle verschijnselen van dien aard pleiten er voor, dat men er van Duitsche zijde bovenal op uit is om dit herwonnen deel van het rijk, dat onder het Poolsche bewind in kultureel opzicht erg werd verwaarloosd, wederom op te heffen tot het geestelijk peil van het overige Duitsche Rijk.

De Oekraine in dienst van Europa

Volgens de richtlijnen van den gevolmachtigde voor de bezette gebieden in het Oosten, rijksminister Rosenberg, komt de voornaamste taak van den rijkscommissaris voor de Oekraine, gouwleider Koch, daarop neer, dat deze alle in de Oekraine aanwezige krachten moet mobiliseeren, ten einde de Europeesche volkeren in hun strijd tegen het Bolsjewisme in economisch opzicht bij te springen. Hiertoe moet voornamelijk de verzorging van de strijdende troepen met levensmiddelen en grondstoffen worden gerekend, terwijl men binnen afzienbaren tijd ook zoo ver hoopt te zijn, dat ook extra leveranties van voedingsmiddelen ten behoeve van de Duitsche bevolking kunnen geschieden. De doelmatige exploitatie van deze op zichzelf genomen zoo uiterst vruchtbare productieve landstreken wordt nu nog belemmerd door tal van ernstige moeilijkheden, die voorkomen uit de door de bolsjewisten aangerichte verwoestingen, uit het ontbreken van die voorwaarden, waaronder de Duitschers gewend zijn te leven en te werken en ten slotte uit het gebrek aan tractors, Dieselolie en trekdieren, die ter bebouwing van deze uitgestrekte vlakten noodig zijn. Afgezien van deze technische bezwaren, is de weergesteldheid tijdens de voorjaarsbewerking van den bodem veelal niet gunstig geweest. Niettemin is men er in geslaagd om reeds wederom $^9/_{10}$ van de oppervlakte te bewerken, die onder het bolsjewistische régime werd bebouwd. In weerwil van het op gang brengen van den Oekrainischen landbouw konden in die streken 500.000 Oekrainische werkkrachten worden vrijgemaakt ter aanwerving voor de bedrijvigheid in Duitschland. Zooals men uit de onlangs door den rijkscommissaris Koch gedane uitlatingen mag opmaken, bestaan er plannen voor het in het leven roepen van een eigen hulpdienst in de Oekraine ter bevordering van de gezondheid en de welvaart van de inheemsche bevolking. Met de uitvoering dezer plannen werd trouwens reeds hier en daar een aanvang gemaakt.

LIEVE volksgenooten en volksgenootskes! 't Was omstreeks dezen tijd een jaar geleden, dat ik afscheid van u nam als briefschrijver in de Misthoorn, nadat ik tegelijk het lidmaatschap van de Unie en de Wadevepa had opgezegd, welk laatste, zooals u zich herinneren zult, beteekende „Ware Democratische Vernieuwings Partij". Ik eindigde mijn laatsten brief toen met de woorden: „Ik ga mij in stilte bezinnen op dezen tijd, want misschien zit er wel iets in. Allicht vindt u me dan later nog eens terug," waaruit blijkt, dat ik tóen al een profetischen blik had voor wat betreft de toekómst, zoodat ik me na lang wikken en wegen over allerlei bezwaren heb heengezet en me heb gemeld bij de N.S.B., omdat daar toch wel veel goeds in zit, waarmee ik maar zeggen wil, dat men nooit te oud is om van de dwalingen zijner schreden terug te keeren, en de Unie nam tenslotte óók joden aan. Uit het feit, dat ik de Wadevepa heb opgericht en Serena (dat is mijne vrouw, zij is eene geborene Dum, en onze zoon Gerard (spr. uit Zjéràär) studeert theologie) ik zeg: en mijne vrouw de Wadevepavo, wat Wadevepa Vrouwen Organisatie beteekent, blijkt voldoende, dat ik niet tegen vernieuwing ben en ook de N.S.B. is niet tegen vernieuwing, hetgeen al weer bewijst, dat een kloof nooit zoo breed is of er past wel een brug op, zoodat niets het Nederlandsche Volk belet om lid te worden van de N.S.B., want de Unie was tenslotte óók Nationaal en Socialistisch.

Ik neem aan, dat u nieuwsgierig bent naar mijn vroegere kennissen en wat er van hen geworden is. Ik wil dan ook dezen brief bsteden om u daarover het een en ander te vertellen. Om maar met de deur in huis te vallen: Baron en Baronesse Zonderbrein tot Hoogenambt-Cruywaegen zijn tot burgemeester en burgemeestersvrouw benoemd in Guldenduitwijk en hij is dus een nieuwe burgemeester, wat een beetje vreemde uitdrukking is, maar hij heeft tenslotte nooit gepraktiseerd, zoodat hij dubbel nieuw is, wat wel den doorslag gegeven zal hebben. Bovendien zei Baron Z. t. H. dat hij verschrikkelijk veel voor den nieuwen tijd voelde, wat wáár is, want de Baron is altijd een vooruitstrevend man geweest die veel voor iederen nieuwen tijd voelde, en hij dacht al aan dezen oorlog, toen geen mènsch er nog aan dacht, hetgeen bewijst, dat hij óók een profetischen blik had en geknipt is voor burgemeester, en Jhr. Blocq is tenslotte óók burgemeester van Wassenaar geworden.

Douairière Klepperman van Volenbuydel tot Opdecent heeft zich wat in haar binnenkamer teruggetrokken, want het noodlot heeft haar een paar verschrikkelijke slagen gegeven, zooals mijn toetreding tot de N.S.B. en kameraad Zonderbrein's benoeming tot burgemeester en freule Spicht Spierelings optreden voor den Omroep. Wat dat laatste betreft, lieve v.g.h. en v.g.skes, u weet toch, dat de freule zong, nietwaar? Vroeger in den betrekkelijk goeden ouden tijd, toen de freule óók al zong, heeft zij vaak geprobeerd om voor de N.C.R.V. te mogen zingen, maar de N.C.R.V. was er tegen, want zij zei: „Wij hebben Johannes de Heer al en Smit Duyzentkunst en dat is méér dan genoeg," waarna freule Sp. Sp. naar den V. P. R. O. ging, hoewel 't haar geloof niet was, maar de freule deed het uit liefde voor de kunst, wat ik heel opofferend vond. De V.P.R.O. zei, dat het hem ontzettend speet, maar dat hij óók al voorzien was, waarop freule Sp. Sp. razend begon te zieden en zei, dat het haar jandorie niet om een báán te doen was, want niets wordt in onze kringen zoo geschuwd als een baan, waarvoor je gewoon moet wèrken, vandaar, dat Baron Zonderbrein burgemeester geworden is en Gerard (Zjéràär) theologie studeert. De freule ging toen naar den K.R.O., hoewel 't haar geloof heelemaal niet was, maar ze dacht nèrgens anders meer aan dan aan de kunst en dat ze zich opofferen moest. Bij den K.R.O. moest ze proefzingen en ze zong iets heel apart Róomsch, want ze dacht, dat dat het wel [illegible] zou, maar terwijl ze stond te proefzingen, werd ze per ongeluk aangesloten op den zender, waarna er 600 bedankjes binnenkwamen, wat alweer bewijst, dat het volk te dom is om iets hóógers te begrijpen en daarom begrijpt het ook de N.S.B. niet, wat met zich meebrengt, dat wij het de N.S.B. moeten òpdringen, wat dan revolutie-van-bovenaf heet, omdat 't toch iéts moet heeten. Freule Spicht Spiereling, die hoe langer hoe taaier werd, ging nog naar de A.V.R.O., die tenslotte óók in morgenwijdingen deed, maar de A.V.R.O. dacht óók al, dat het haar om een baantje te doen was en poeierde haar af, alsof ze een stuk vaatdoek was, wat ze tenslotte niet was, zoodat ze in vertwijfeling naar de V.A.R.A. liep, die toen opgeheven werd. Uit wraak is freule Spicht toen naar den Nederlandschen Omroep geloopen en de Nederlandsche Omroep zei, dat de freule maar eens moest zingen en toen zong de freule en ze zingt nóg, waarmee ik maar zeggen wil, dat ik niet met àlles instem, wat de nieuwe tijd brengt, maar het is toch goed, dat ook uit ònze kringen af en toe een cultureele bijdrage wordt geleverd aan den opbouw van ons nieuwe, vrije, nationale, Dietsche Nederland.

Volgende week meer.

JEROBEAM AARZELAER

Vleesch zonder bon!

Hoe lang moet het nog duren, alvorens in den vleeschhandel eindelijk gezonde toestanden voorkomen? Velen zullen zich ongetwijfeld herinneren, dat het weekblad „Volk en Vaderland" in het laatst van 1939 en begin 1940 week aan week schreef over de onrechtvaardigheden, die ons volk door de Veehouderij-centrale werden aangedaan. Sindsdien zweeg het blad. Wie mocht meenen, dat dit stilzwijgen een gevolg was van het feit, dat er inderdaad schoonmaak werd gehouden, vergist zich helaas.

Kon men toen lezen, dat de arbeider steeds weer de dupe werd, na tweeëneenhalf jaar is de toestand nog precies hetzelfde. De arbeider, die ten volle zijn krachten moet geven, moet het doen met zijn rantsoen; hij kan geen twaalf gulden per pond betalen voor vet en geen vijf gulden voor een pond vleesch. Daar is geld voor noodig en tevens de omstandigheid, goed bij den slager in den pas te staan.

De machthebbers van toen deelen nog steeds de lakens uit. Een voorbeeld? De heer Oonk, aanvankelijk secretaris van Sally van Zwanenberg, daarna directeur der Varkenscentrale, behartigt rustig zijn belangen in Van Zwanenberg's fabrieken in Oss, alsof de oude tijd van corruptie en democratie geen einde wil nemen. Hij is met alles op de hoogte en kan, als het eens noodig mocht zijn — en dat gelooft hij vast — de zaken weer aan Sally overdragen!

Ook de groote anti-nationaal-socialist Cuiper speelt zijn rol. Mochten de Engelschen hier nogeens voet aan land zetten, dan zou hij rustig op zijn post kunnen blijven en ongetwijfeld in den Engelschen adelstand worden verheven. Zoo zijn er meer. In het bestuur der Veehouderij-centrale (thans Bedrijfsorganisatie voor Vee en Vleesch) behoefde, als Churchill er op bezoek kon gaan, niet de minste verandering te komen.

Dat de belanghebbende slagers meer dan tevreden zijn, gaat ten koste van de arbeiders; het wordt tijd, dat fraude, zooals die door den geest van Sally in de hand wordt gewerkt, voorgoed uitgesloten zal zijn. Het is niet moeilijk, een leek duidelijk te maken, hoe de fraude in de hand wordt gewerkt. Een slager ontvangt een geslachte koe (schoon gewicht: 500 pond). Hij behoeft aan bonnen maar 310 pond — d.i. 38 pCt. minder — in te leveren. Dit verschil van 190 pond is voor beenen-verlies, peesjes, indrogen en inwegen. Voor een koe met grove of fijne beenen is deze dwaze marge precies hetzelfde. Een kind kan dus begrijpen, dat de slager, als is hij nog zoo eerlijk, een flink gewicht aan vleesch en vet overhoudt. Dat moest toch niet mogelijk zijn! De slager heeft daardoor gelegenheid, om vrienden en kennissen zonder bonnen aan vleesch te helpen. Hij kan het aangewassen vet — inplaats van vleesch — overhouden en voor twaalf gulden per pond aan goed vertrouwde (en natuurlijk welgestelde) klanten verkoopen.

Wanneer wij bedenken, dat een koe van 500 pond een gewicht van ongeveer 70 tot 100 pond beenen heeft, al naar gelang de kwaliteit, dan is de 38 pCt., waarvoor hij geen bonnen noodig heeft, geheel afgestemd op den geest van Sally. Is het niet hemeltergend, dat er restaurants zijn, waar men in plaats van een A-bon te geven, f 1.25 extra betaalt voor een lapje vleesch!

Hoe het dan wel moet worden geregeld? De slager moet zijn toegewezen koe op het slachthuis laten uitbeenen, desnoods door zijn eigen personeel. Het aangewassen vet blijft op het slachthuis en moet op vetbonnen verkrijgbaar worden gesteld. De slager krijgt dus eenvoudig het gewicht aan vleesch mee, waarvoor hij zijn bonnen inlevert met 2 pCt korting voor inwegen en indrogen.

De beenen en mergpijpen worden door de centrale keukens afgenomen: fraude in welken vorm ook is dan uitgesloten.

Iets anders is dit. De slagers verwerken worst. Elke kilogram aardappelen en water, welke daarbij wordt verwerkt, levert bonnen op; ook hierdoor wordt fraude in de hand gewerkt, terwijl de oplossing doodeenvoudig zou zijn: verbod aan de slagers om worst te maken! De daarvoor aangewezen worstfabrieken, wier productie kan worden gecontroleerd, leveren nu de worst aan de slagers op de daarvoor vereischte bonnen!

Men staat er inderdaad versteld van, dat in dezen tijd — meer dan twee jaar na de Meidagen van 1940 — nog steeds het oude voortwoekert, zonder dat hieraan paal en perk wordt gesteld, terwijl het middel zoo eenvoudig is. En dan willen wij niet eens spreken over het clandestiene slachten, dat in zoo grooten omvang plaats vindt, zonder dat hiertegen wordt opgetreden op de straffe wijze, welke alleen reeds om redenen van volksgezondheid gebiedend noodzakelijk zou zijn.

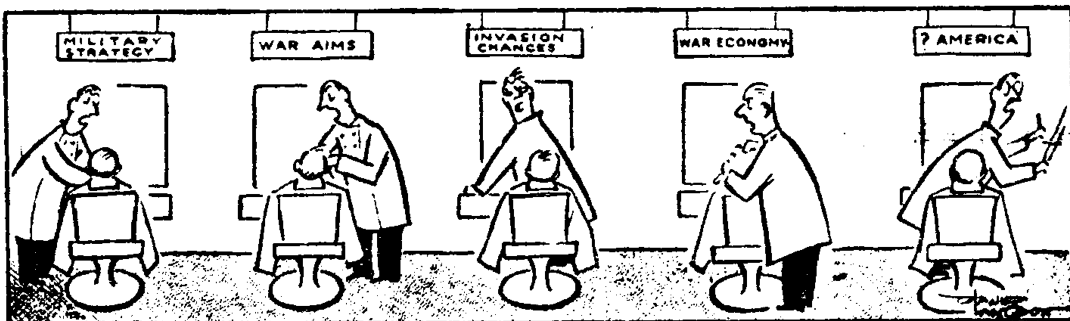
DE JODEN TABOE

Het politiek cabaret van Paulus de Ruiter wordt gereorganiseerd. Er zijn in de NSB. blijkbaar lieden, die zich er aan stooten, als de jidden worden bezongen, zoodat op last van Ledeboer van Westerhoven, vormingsleider der NSB., met ingang van 15 October a.s. geen anti-joodsche liedjes en scènes meer mogen worden gespeeld. Om zeker te zijn, dat hieraan de hand zal worden gehouden, is Louis van Dommelen, wiens vrouw een jodin is en die de arme joden al menigmaal openlijk heeft beklaagd, belast met het toezicht.

Evenals verschillende andere functionarissen der NSB. acht Ledeboer van Westerhoven het jodenvraagstuk niet iets wat Nederlanders aangaat; dit moeten de Duitschers zèlf maar ordenen. En in de teksten van het cabaret mag vandaar nog uitsluitend worden gesproken van „antikliek". Of er zich onder deze anti's sterdragers bevinden, is volgens dezen vormingsman bijzaak; geen liedjeszanger rake aan een Jood.

Is het niet of men met weemoed terugdenkt aan dén tijd, toen Van Zwanenberg ook geen jood, maar een onbaatzuchtige varkensslachter was? Die weemoed geldt dan niet de varkens, maar de woestijngangers met kroes en platvoeten.

Als de Engelsche druiven zuur zijn...

Het gesprek, dat u wenscht!

Boven: „Maar mijnheer, is uw benzine nu al weer op? En u hebt de vorige week pas gehad!".

Rechts: De officier: „Het spijt me vreeselijk, mevrouw, maar ik moet ergens een verkeerd commando gegeven hebben!"

Het jongetje: „Ik zou eigenlijk wel eens willen weten, waarover jullie zouden spreken, als het geen oorlog was".

(Vervolg van pag. 12)

slechts begrijpelijk, als men voor oogen houdt, dat de Engelschen zich verbeelden, het „uitverkoren volk God's" te zijn, dat de wereldheerschappij toekomt. Als afstammelingen der z.g. tien verloren Israëlietische stammen mogen zij zich niet „encanailleeren" (dat zij daarbij door de „neven" uit de stamme Juda en Benjamin zijn verjoodscht is het natuurlijk gevolg van dit fabeltje).

Multatuli heeft hiervan niets begrepen en hij heeft evenmin ingezien, dat in den tijd van zijn lidmaatschap de loge in ons land a-politiek moest zijn.

De doelstellingen in de loge worden in de praktijk in eersten aanleg verwezenlijkt door het liberalisme. Nadat dit in 1848 hier tot heerschappij was gekomen, behoefde men in de loge geen politiek meer te maken. Als instrument moest de organisatie blijven bestaan, deels om t.z.t. zoo noodig weer te kunnen optreden — hetgeen ook is geschied — anderzijds om personen, wier politieke inzichten gevaarlijk voor de loge dreigden te worden, onschadelijk te maken.

Multatuli was een gevaar voor de loge, als instrument voor de plutocratie. Zijn streven tot verbetering der sociale toestanden in de koloniën kon er allicht toe leiden, dat het met de plutocratische uitbuiting van den inlander gedaan zou zijn. Dit moest worden voorkomen. Daarom werd Douwes Dekker gaarne in de loge opgenomen; daar heeft men hem „kalt" weten te stellen door hem op zijwegen (in de hooge graden, maar niet in de opper graden) te voeren en daardoor zijn actie te verlammen. Vanzelfsprekend bood de loge hem haar hulp bij zijn plannen niet aan; het was voor haar verder een voordeel, dat zijn trots hem belette haar om hulp te vragen. Daardoor verliet hij haar als teleurgestelde, anders ware hij misschien haar verbitterdste tegenstander geworden.

Het geval „Multatuli" is een klassiek voorbeeld van het bedrog, door die z.g. „verheven" broederschap der vrijmetselarij gepleegd. Zijn geval is echter niet het eenige; belangwekkend zal het zijn ook de loopbaan van Pieter Jelles Troelstra als lid der vrijmetselarij na te gaan, waaruit zeer zeker zal blijken, dat ook hier de loge de onmiddellijke schuldige is voor zijn mislukking als arbeidersleider.

Men hoort veelal zeggen, dat nu de vrijmetselarij in ons land, evenals in het grootste deel van Europa, verboden is, men van haar geen gevaar meer te duchten heeft. Niets is minder waar. De vrijmetselarij leeft nog steeds en zal steeds opnieuw trachten haar invloed te heroveren. Haar wijze van werken moet algemeen bekend zijn, opdat deze satanische macht geen vat meer op de volkeren verkrijge.

MEDEDEELING

NEDERLANDS AANDEEL IN HET OOSTLANDWERK

Het vervolg van dit artikel uit ons vorig nummer kan wegens overvloed van kopij voor dit nummer eerst de volgende week worden opgenomen.

P.V. 1880/1 — Hoofdred.: George Kettmann Jr., A'dam. Uitg.: Stichting „De Misthoorn", A'dam. Druk.: Drukkerij De Vondelstad, Prinsengr. 340, A'dam. K 2745